

IUBESC PE AL 7-LEA

COMEDIE ÎN TREI ACTE DE **COMAN ȘOVA**

ION		
ILEANA	soția lui	
TUCIU	}	
MIRON		prieteni lui Ion
LICĂ	}	
DONA LIU		prietenele Ilenci
CORA		
DUMITRIȚA	}	
NUNUȚA		nuncitori pe șantier
MILUȚA	}	
MIȘU		lucrător în comerț
NELLU	}	
GAZ		
CRAMPON		niște Petrești
SFIOSUL		
ARMATORUL		

Acțiunea se petrece în zilele noastre.

A C T U L I

TABLOUL 1

Un câmp pe malul unei ape. În zorii zilei. Intră Miron, Lică și Tuciu, cu aparatele de măsurat terenul, în spate. Se așază pe iarbă, își aprind țigări... tac.

MIRON (*strigă*): He-he-he-heiii! He!

he-hece!! Nici țipenie, deșert, hău.

TUCIU: Ce te-a apucat, Miroane?

MIRON: Credeam că mi-a pierit glasul, dar văd că nu. Oare, la începutul începutului tot așa a fost?

TUCIU: Eu știu?!... Tu vrei să fii savant, tu trebuie să știi, nu-i treaba mea.

MIRON: Tot așa — în afară de stele, Tuciu.

TUCIU: Aha! Era beznă... stelele erău în noroi. Ce să-i faci, așa-i începutul. Dar dacă ai răbdare, răsar și stelele.

LICĂ: Hai să mîncăm!

MIRON: Poftim! Noi vorbim de geneză, și bucată asta zurlic de pămînt nu se gîndește decît la mîncare.

LICĂ: Dacă mă plictisesc...

TUCIU: Cîntă!

LICĂ: Da' ce, is țigan?

TUCIU: Plimbă-te, fumează, gîndește-te la femei...

LICĂ: Nu se satură omul numai cu gînditul. Măi băieți, trebuie să mă-nsoț, că prea mă plictisesc duminică.

TUCIU: Gata! Mergem în peșit.

LICĂ: Unde?

TUCIU: Unde? La telefonistă...

LICĂ: Alta n-ai? Că eu unul nu mai merg la coada ceea de mătură cu fustă, nici să mă tai.

MIRON: Atunci rabdă!

LICĂ: Tu taci, că nu te pricepi!

TUCIU: Pe tine, Lică, știi că nu te ia nimeni în seamă, că prea te vînturi prin lume.

MIRON: Nu ești stabil.

LICĂ: Șade hîrbu-n cale și rîde de oale. Dar voi unde-ați stat mai mult de jumătate de an? Ia spuneți!

TUCIU: Păi, tu nu știi că dacă stăm, ne stă norocul? Meseria noastră-i pe drumuri. Voiajorii de teapa noastră n-au altă plăcere mai mare decît ce lasă în urma lor. Este, Miroane?

MIRON: Este, maistre!

TUCIU: Am dat noi gata o moară termică și un laminor?

LICĂ: Dar văd că inginerul nu mai vine. Ne-a sculat și astăzi cu noaptea-n

cap, și el stă! Frumos! De două zile nu se prezintă — frumos!... Hai să mîncăm! (*Desface o legătură.*)

MIRON: Ridică stadia, ridică sărăcia aia pe care o ai în mînă (*tare*), scîndura aceea gradată.

LICĂ: De ce s-o ridic?

MIRON: Incepem măsurătorile!

LICĂ: Ce, tu știi să citești busolele?

MIRON: Ridică șipca, n-auzi?

LICĂ: Poți tu să potrivești bulele din șuruburi, că ceva, ceva glagore tot îți trebuie în cap ca să faci ridicări în plan, și pune mai întii firul cu plumb și mai lasă-mă în pace, că n-ai fi tu inginerul... Hai, Tuciule, să ne adăpostim după tufele de colo și să mîncăm!

MIRON (*energic*): N-auzi? Sus prăjina!

LICĂ: Degeaba, că trebuie să citești prin lunete și nu vezi! Așteaptă să se sfarme întunericul. Nu înțelegi că nu vezi?

MIRON: Las' că mă descurc eu. Facem stații mai mici și văd. (*Se uită prin lunetă. Pauză.*) Vine o momie!

LICĂ: Inginerul!

MIRON (*scurtă pauză*): Nu-i el — el e mai prizărit. (*Reglează aparatul.*) S-a oprit, își aprinde o țigară, acum îl văd bine. Nu-i inginerul.

LICĂ: Poate ne caută pe noi...

MIRON: Nu cred, se uită-n pămînt, dom'le, omul ăsta vorbește singur.

LICĂ: Se duce spre apă?

MIRON: Nu, desenează niște semne prin aer. Vine încoace.

LICĂ: Aoleu! Hai mai deoparte, să ne ferim din calea lui, să vedem ce vrea să facă nebunul. Dacă intrați în vorbă cu el, luați-l cu binisorul, să ne mai distrăm puțin. (*Lică ia aparatul în spate și iese, după el Miron, apoi Tuciul. Scurtă pauză. Intră Ion.*)

ION (*privește în jur, liniște*): Aici! (*Pauză lungă.*) Un cîmp imens... pe care s-a construit un vis. Un cîmp gol. (*Se așază pe iarbă.*) Stau pe iarba umedă și privesc, și tot privesc cîmpul ăsta pustiu, și să mă ia naiba dacă mă înțeleg. Ce-i cu mine? Dacă m-ar vedea cineva acum, aici, ar zice că sînt șui... Ce caut? Ceartă cu Ileana? Ce caut? Nu mi-a spus nimeni mie, personal: „Ion Petrescu, e nevoie de tine.“ Nu! Atunci? (*Pauză.*) Să zic că simt eu asta... Bine! Dar ce-o să-i spun Ilenei, s-o fac să înțeleagă odată? De fapt, ea simte ca și mine — altfel n-am fi împreună —, și principalul este să am răbdare, nu? Să n-o sîci. Sau... să fiu nerăbdător, că altfel nu se poate trăi, dar să nu arăt. De exemplu, dacă i-aș spune așa: „Ileana, să lăsăm la

o parte vorbele mari și să facem o socoteală — da, da, să facem o socoteală“ —, pentru că și pe ea trebuie s-o chema ceva aici, ceva irezistibil. De pildă — stai! (*Emoționat.*) Am găsit. S-o iau așa: „Ileana! (*Ion vorbește ca și cum ar avea interlocutorul alături.*) Poate vrei să te plimbi pe alei de plopi piramidali...“ „Vreau!“ „Ne putem plimba! (*Ion se plimbă pe o cărare de lumină.*) Ia te uită ce bine-i, ce asfalt sunător, ce răcoare, ce plopi. Sau poate vrei confort?“ „Vreau“. „Apoi, dragă doamnă, confort ca aici nu știu unde ai putea găsi. Poftim în casă! Pelisor! Apasă pe butoane, Ileana, și totul vine, totul cade, totul se ridică. Vezi? Vrei restaurant? Ia uite-le cum stau înșirate ca perlele! Vrei și muzică? Auzi! (*Muzică.*) Răsună orașul de muzici, de alămuri, de jazzuri pentru noi, pentru că noi le-am făcut pe toate. Intrăm?“ „Intrăm!“ „Luăm bere de care voiai tu, și fripturi, c-am flămînzit de cînd visez, și-șînetat... Ospătar!!“

LICĂ: Vine, vine!!! (*Intră cu o batistă pe braț. Intră în scenă și Tuciul și Miron; Ion rămîne surprins.*)

TUCIU (*către Lică*): Adă și pentru noi o ladă de bere. Să ne înveselim puțin în pustietatea asta... Vrem să ciocnim cu tovarășul, că e băiat de viață.

LICĂ (*strigă*): Picolo! O ladă de bere.

MIRON: Muzica! (*Lică se execută, cîntă imitînd trombonul. Miron cîntă la țambal. Tuciul privește. La îndemnul celor doi, mimează și el, scofînd sunete groase la „contrabas“. Cîteva clipe, muzică.*)

MIRON (*către Ion*): Vă rog să întrebați pe „doamna“, cu care sînteți la masă, dacă îi place țambalul; dacă nu-i place „dumneaci“, trec la vioară.

ION (*ride, se prinde în joc*): Treci la vioară.

LICĂ: Trombonul îi place conitei?

ION: ăsta nu-mi place mie.

TUCIU (*către Lică*): Alo, să tacă trombonul! Ia fierăstrăul! (*Lică se execută.*) Acordează-l întii după contrabas. Pentru ce bem?

ION: Pentru minte.

LICĂ (*către Tuciul*): Ți-a zis-o, Tuciule.

TUCIU: Nu, că asta e pentru tine.

MIRON: E frumos pe aici. Plopi, restaurant... alei, blocuri, într-un cuvînt — metropolă.

ION (*scurtă pauză*): Pustiu.

TUCIU: Totuși...

LICĂ: Taci, nu-l contrazice. Știe el ce spune. Dacă nu vrea să fie metropolă, nu-i! Ce vrea, aia-i.

TUCIU (*către Ion*): Ce e?

ION : Pustiu.

LICĂ : Este. Dacă este, este.

ION : Mda ! *(Își scoate pachetul de țigări.)* Fumați?

LICĂ : Ca tot omul.

(Toți iau țigări, le aprind. Miron și Lică rid pe sub mustașă.)

ION *(foarte serios)* : Ba nu-i pustiu. *(Cei trei se uită unul la altul.)*

LICĂ *(imediat)* : Nu-i !

ION : Uite colo, vedeți o poartă mare ? *(Mai tare.)* Se vede ?

MIRON : ...din fier forjat.

ION : Exact ! Și alei de plop.

MIRON : Și ronduri de flori...

ION : Ronduri ?

LICĂ : Taci, nu te contrazice cu tovarășu'... Plopi. Unde vezi tu ronduri ? Plopi — ia uite-i cum stau înalți cât o turlă de biserică !

ION *(scurtă pauză)* : Are dreptate — sînt și ronduri de flori, și tufe de tue pe margini — uitați-vă ! Petunii, nu-mă-uita...

LICĂ : Da, da, da ! Micșunele.

ION : Lalele.

TUCIU *(gest)* : Păpădie...

ION *(cătred Lică)* : Cine-i păpădie ? Dumneata ?

LICĂ : Ei, eu ! *(Se recomandă.)* Cremene...

ION *(se recomandă)* : Îmi pare bine, Ion Petrescu.

TUCIU *(se recomandă)* : Gura-leului.

ION *(cătred Miron)* : În sfîrșit, și păpădia.

MIRON : Miron.

ION : Lucrați aici, da ? *(Îl privește pe Miron.)*

MIRON : Da. Măsurăm !

ION : Și cînd croiți ?

MIRON : După ce măsurăm bine.

TUCIU : Dar mata cu ce treburi pe la noi ?

ION : Deocamdată, numai cu gîndurile.

TUCIU : Numai cu gîndurile nu se face treabă, trebuie să pui și umărul. Sau te-a pus cineva să ne inspectezi ?

(Pauză.)

ION *(inspector)* : Ce aparat e acela ?

MIRON : Tachimetru.

LICĂ : Astca sînt stadii.

ION : Aha ! Cine v-a trimis pe dumneavoastră aici ?

LICĂ : Inginerul Dobre, să trăiți !

ION : Și tovarășu' inginer, unde-i ?

LICĂ : Păi, asta ne întrebam și noi pînă acum, că nu-i. Se odihnește omul, tovarășe inspector, da' vine.

ION : Înainte de a veni aici, unde ați lucrat ?

LICĂ : La Roznov, la microhidro. Vă părem cunoscuți ?

ION : Și aici ați venit, așa, de capul vostriu ? Vreau să spun, v-a trimis cineva... v-a chemat cineva aici.

LICĂ : Nu, noi cam umblăm... Adică, sîntem constructori.

ION : Va să zică, nu ți-a spus nimeni dumitale personal, tovarășul... ă, ă...

LICĂ : ...Lică Cremene.

ION : ... „Lică Cremene, du-te !”

LICĂ : Nu ! De ce să zic, dar s-a spus : „Vom construi” și dacă s-a spus „VOM”, în concluzie și ca atare, noi am socotit să intrăm și noi în acest „VOM”, adică eu, Miron Voicu, Tuciu Gârban, dracu, lacu, toți — așa că asta-i. Aveți cumva alți oameni mai calificați ? Că noi, ăștia trei, nu ne despărțim. Tuciu are patru meserii, așa că poate face orice. El îi... !

TUCIU : Și dumneata, dacă nu te superi, ce meserie ai, în afară de inspector, ca să putem vorbi mai pe înțeles.

ION : Mă pricep și eu la mai multe...

LICĂ : Valabil. Dacă ai veni în echipa noastră, ai cîștiga mai mult decît ca inspector și poate nu te-ar mai scoate gîndurile din casă cu noaptea în cap.

ION : Aș veni, dar e o problemă...

LICĂ : ... Am auzit noi ceva cînd vorbeai singur, dar în chestia asta nu ne amestecăm. Faci cum te taie capul.

ION : Nu, nu asta-i buba... *(Scurtă pauză.)* Eu, mă băieți, mi-am pus în gînd să fac ceva în viață. Cred că și voi...

TUCIU : D-apoi !

ION : Eu unul însă nu sînt pe calea cea bună. Serviciul pe care-l am nu-i de mine, nu mă prinde. L-am acceptat pentru un an de zile, ca să-și termine nevastă-mea școala... și-au trecut trei.

LICĂ : A terminat-o, barem ?

ION : Nu. *(Cu oarecare ciudă.)* Am dat de bine, asta e : două salarii, cald, frumos... Pe unde mă duc să fac inventar, sînt imediat servit cu un păhăruț bun, o fripturică — lucrez în alimentație. La început, refuzi, apoi mai închizi ochii, apoi ține-mă, Doamne... Și vremea trece, ne îngrășăm, ne mișcăm mai puțin... asta pe mine mă sufocă. Acum trei ani, eu cu soția mea eram doi

tineri cu orizonturi, cum s-ar zice. Acum sîntem doi tineri cu țelurile atîrnate în cui și cu împlinirile oprite în confort. E bine, nu?

TUCIU: Deh !...

MIRON: Deh !... pe naiba.

ION: ...Și colac peste pupăză: cumnatu-meu care pleacă în armată — a amînat-o el doi ani, dar nu se mai poate, ghinionul meu — îmi dă postul lui de merceolog, asta înseamnă o avansare. Șeful a aprobat, că-s băiat bun, așa că totu-i pecetluit. Frumos, nu? Cînd te zbați pentru ceva, nu obții așa repede, și cînd nu... Dar nu asta-i buba. (*Observă ceva. Se apropie o „primejdie“*). Am dispărut, vine cumnatu-meu, Mișu; dacă puteți, scăpați-mă de individ, că nu mai am nervi și pentru el. E un băiat care n-a tocit nici două lame pe barba lui și vrea să-mi dea sfaturi.

LICĂ: Lasă-l pe mina noastră, facem chermesă cu el. (*Ion iese, Lică către Miron.*) Facem, Miroane?

MIRON: Dacă vrei tu...

LICĂ (*trece imediat la tachimetru și-l urmărește cu luneta*): Tabacherea vine în pas de marș... Iacătă-l!

MIȘU (*intrînd*): N-ați văzut vreun om trecînd pe aici? Bună dimineața!

LICĂ: De cînd am picat, nu...

MIRON: Ba cînd veneam încoace, trecea unul pe alcea de plopi, un bărbat cu un sac de sport, șapcă, o haină pe umăr și c-o femeie, vorbeau...

MIȘU (*interesat*): ...Pe care alee?

MIRON: Aleea de plopi din față.

MIȘU (*se uită; pauză, se freacă la ochi*): Nu văd nici un plop pe aici.

LICĂ (*tare*): În față! (*Ca la armată.*) Reper, salcia de pe malul apei, două degete la dreapta.

MIRON: ...„Hai să intrăm la bufet să bem bere de care-mi place mie“, zicea ea.

LICĂ: ...Chiar cînd treceau pe lîngă noi, zicea.

MIRON: ...„și să mîncăm fripturi, c-am flămînzit de cînd visez și-s însetat“, zicea el.

MIȘU: După cuvinte îl recunosc. Cine era femeia?

LICĂ: Nevastă-sa.

MIȘU: Nu se poate. (*Către Miron.*) Unde-i bufetul, fiți buni?

MIRON: Ai trecut pe lîngă el.

MIȘU: Eu?!?

MIRON: Da, imediat după ce-ai intrat pe poarta principală de fier forjat.

MIȘU: Eu n-am intrat pe nici o poartă! Ce poartă?

LICĂ (*ridicînd tonul*): Ai sărit gardul???

MIȘU: Dar unde-am intrat eu, domnule??

MIRON: În combinat. Ai mers pe alcea de... Tuciule, cum se cheamă pomii răsfirați din fața halelor principale, pe unde venea dînsul?

TUCIU (*scoate din port-tachimetru o hîrtie-schiță, pe care o consultă*): Acer negundo.

MIRON: Ai mers pe alcea de acer negundo.

MIȘU: Eu?!?

LICĂ: Da, că noi te-am urmărit cu aparatele. Ce crezi matală, că noi dormim?

MIRON: Și ai trecut pe lîngă marele furnal.

MIȘU: Nu cred...

LICĂ (*imediat*): Nu crezi? Adică, vrei să zici că noi umblăm cu minciuni. (*Și mai răstit.*) Nu? (*Către Tuciul.*)

Șefule, dă-mi voie să-l sancționez! Unde ți-s aripile, mă?

MIȘU (*derutat*): Eu caut pe cumnatu-meu, pe Ion.

TUCIU: Pe Ion Petrescu?

MIȘU: De unde-l cunoști?

LICĂ: E șeful nostru.

MIȘU: Petrescu al meu e altul. De doi ani de zile n-a ieșit din raion.

TUCIU: Cum așa?

MIRON: L-ați sechestra?

MIȘU: E periculos... Vrea să plece. Cică vrea să ajungă mare.

TUCIU: Ce?

MIȘU: Personalitate... om de știință, academician și ce mai vine... ce știu eu!

LICĂ (*foarte serios*): Patriarh. (*Se aude risul lui Ion Petrescu, cei trei încearcă să-l mascheze imitînd risul lui Ion.*)

MIȘU (*cercețînd*): ...Dar dumneavoastră parcă erați patru, așa am văzut eu de departe, sau mi s-a părut?

LICĂ: Unul, doi, trei (*îl numără și pe Mișu*), patru! Nu ți s-a părut. Patru sîntem, să trăiți! (*La poziție de drepti, se aude mai tare risul lui Ion.*)

MIȘU (*accentuat*): Al patrulea-i acolo, în boschete, ride. Degeaba te ascunzi, Ioane, că de mine nu scapi, ascultă ce-ți spun, că nu-ți vreau răul. (*Către ceilalți.*) Îi ofer, dom'le, postul meu de

merceolog... că plec în armată — și el refuză !!

ION : Uite ce, Mișule, ce mai tura-vura, nu dau aspirațiile mele pe brînză... (*Rîsete*).

MIȘU (*jignit, indignat*): Dați-i, fraților, țăruiși să-i bată el, trasează tu fundația și-naltă tu agregatul, zmeule, hai, ce mai stai? Hai, pune mîna pe țăruiși! Numai tu ei fi ăla, visătorul, ă? Zmeul zmeilor, ă? Eu dacă am făcut comerțul, trebuie să-mi pun cenușă în cap, ă? (*Către ceilalți*.) Rideți de mine, că eu n-am aripi, ă? N-aveți voi aripile mele, mă!

LICĂ (*alungîndu-l ca pe o pasăre*): Fugi de-aici!!... scrumbie înaripată!

MIȘU (*vehement*): Ce vă credeți atîta, fraților? Eți fi fiind numai voi ăia care construiți, ă? Păi, fără brînză ați construi voi, mă?? Ce, voi mîncăți jărătic?? Știți voi ce înseamnă să faci o aprovizionare ca lumea? Să ai grijă de o mie de cîrciumari, să nu degradeze vinul, să păstreze gramajul la fripturi și la țuică? Să dai în gît șurubăriile, să faci hîrțiile să fie clare și cifrele precise, localurile din raion să strălucească de curățenie și belșug, ospătării, alcoolul și mîncarea să fie la nivel de Athénée Palace?!? (*Nervos*.) Dacă n-ai înțeles toate astea, Ioane, bine faci că pleci. (*Către Ion*.) Dă-mi borderourile. (*Ion se caută prin toate buzunarele*.) O să faci Scarlat inventarul. În locul tău. O să-i comunic că tu ai probleme sufletești de rezolvat și-o să ia el postul...

ION (*privindu-l*): Ce borderouri îmi ceri tu?

MIRON : Hîrțiile cu inventarul, că la tine au rămas!

ION (*nedumerit, se caută din nou prin buzunare; nu le găsește, ridică din umeri*).

LICĂ : Caută-n sac.

ION (*caută, scoate totul afară*): Nu-s! A! Uite-le! Aoleu, s-au șifonat, iartă-mă! (*Mișu ia hîrțiile, furios, și le îndreaptă cu grijă. Iese cercetînd hîrțiile*).

ION : Mișule! Stai...

MIȘU (*reintră, citînd pe borderou*): Ce-ai trecut aici, lac?!?

ION : Da.

MIȘU : De unde pînă unde lac la T.A.P.L.? De cînd ține T.A.P.L.-ul lac? S-a reprofilat?

ION : „Unitatea 30“ vrea să-și vopsească țevăria.

MIȘU : Știu, știu.

ION : Dar intră-n inventar, nu?

MIȘU : Intră, pe dracu! Asta-i treaba lor. Spală-se cu lacul lor pe cap. Taie și scrie că ai modificat. Iscălește! (*Ion se execută, Mișu îi ia hîrtia din mînă, întoarce spatele și pleacă spre ieșire*.) Și, dacă vrei, poți să-ți dai demisia. Ți-o duc eu.

ION : Am trimis-o prin poștă.

MIȘU : Am plecat.

ION (*îi iese înaintea*): Ajungi înaintea mea acasă. Nu-i spune Ilenei trăsnaia asta. Vreau să vorbesc cu ea.

MIȘU : Mă știi pe mine limbut? M-am amestecat eu vreodată în treburile voastre? Ea nici nu știe că sînt pe teren. Ce-am vrut să fac, am vrut să fac din prietenie pentru tine... Dar dacă nu m-ai înțeles... Nu-i nimic, eu nu te-am văzut... (*Dă să plece*.)

ION : Mișule!!... Tocmai începusem să le spun și lor... (*Către ceilalți*.) Acum două zile am primit repartizarea pentru o casă, un apartament. (*Către Mișu*.) Știi, nu?

MIȘU : Da... și?

ION (*către toți*): Cum să vă spun? Asta înseamnă altă viață. Mă tem însă... tare mă tem să nu mă rețină casa, slujba, care nu e rea, și nevasta, care — pînă acum n-ar fi fost o problemă — ar fi mers bucuroasă, dar de cînd a primit repartizarea, parcă-i alta... Dacă mai aude și de avansare, s-a ales praful... Așa că... Mișule! Trebuie.

MIȘU : Să te ia dracu! Să-mi scrii... și să ne vedem cu bine. (*Se îmbrățișează, iese*.)

ȚUCIU (*privind după Mișu*): Iartă-mă că ți-o spun, dar aș vrea să chibzuiești bine, să nu faci vreo greșală, te văd cam avîntat. La mine știi cum s-a rezolvat problema asta? M-a lăsat nevasta. Și să știi că numai bine nu mi-a venit. Noroc că i-am găsit pe ei, care-s băieți de pus la rană.

LICĂ : Toți sîntem holtei. Umblăm pe unde vrei și pe unde nu vrei.

ION (*către Tuciu*): Eu n-aș vrea să se întîmple așa. Eu, măi băieți, vreau s-o conving să meargă nu numai de dragul meu, ci pentru că și ea și-ar putea găsi locul visat. Dar buba e apartamentul ăsta frumos. Pică prost al dracului.

TUCIU : Trebuie să găsim noi ceva... o idee... Măi Ioane, pardon că-ți spun „măi”. Vreau să-ți dau un sfat, se poate ?

ION : Dă-mi !

TUCIU : S-o iau mai pe departe. Noi ăștia trei ne vînturăm prin țară cam de multșor, batem țăruși, trasăm fundații, zidim, lucrăm pe macara... ce e nevoie, așa că am avut de-a face cu mulți oameni, fiecare în felul lui ; și ca tine am întilnit destui, care lasă totul ca să-și caute de suflet, adică să fie el mulțumit cu el. Dar, știi ce-mi place la tine ? — că nu vrei să pierzi nimic din cele cîștigate.

LICĂ : Pierde apartamentul.

TUCIU : Eu mă refer la dragoste, apartament îi dăm și noi... Uite, frate, aici, schița viitorului combinat : poartă de fier forjat, aleile de acer negundo, rondurile de flori, halele, furnalele, bufetul, iarba, buruienile... tot. Arată-i-o femeii, dar pune lingă ea și inima — ca să înțeleagă ceva și dumneaei.

MIRON : Arată-i și microraoioanele, cvar-talele ca la Buenos-Aires.

TUCIU : Lăsați omul în pace, nu-l ispi-tiți. (*Scurtă pauză.*) Aici se și cîștigă bine.

LICĂ : Ce mai la deal, la vale, ne ești prieten, mergem noi pînă la tine acasă, nu azi, nici mâine — poimîine sîntem liberi... Mergem, șefule ?

TUCIU : Dacă ne invită.

LICĂ : Ne inviți ?

ION : Vă invit cu plăcere, cu multă plăcere.

LICĂ : Aoleu, vine inginerul ! (*Se aud rîsete, fluierături, fînturi de cîntece care se apropie ; Tuciu privește ceasul.*)

MIRON (*către Ion*) : Să vorbim cu ingi-nerul. Ce meserie are nevasta ?

ION : Arhitect. Tehnician arhitect.

MIRON : Păi, dacă-i așa, o luăm pe sus.

ION : Da, dar nu și-a terminat școala, s-a retras.

MIRON : O termină aici.

TUCIU : Dar mata ce meserie ai, că nu ne-ai spus...

ION : Montor.

LICĂ (*explozie*) : Omul nostru...

MIRON : Scrie-mi adresa, simbătă sîntem la tine.

LICĂ : Motorizați.

ION (*după ce a scris adresa*) : Noroc, fraților !

MIRON : Stai să vorbești cu inginerul. (*Ritm.*) Lică, adă trepedul și fixează tachimetrul. Tuciu, pune mîna pe sta-die. Ia și tu o stadiu, Ioane.

LICĂ (*strigă*) : 'Neața, tovarăș' inginer !

O VOCE : Să trăiți !

TUCIU : Trăiți !

VOCEA : Dar cine-i cu voi ?

LICĂ : Ion, tovarășe inginer. (*Ridică stadia*).

TUCIU : Ion Petrescu.

MIRON : Un visător...

ION (*scuipă în palmă și ridică stadia*) : Să fie cu noroc !

Cortina

T A B L O U L 2

O cameră incomplet mobilată, într-un a-partament nou. Ileana și Cora aranjează puținele mobile aduse.

ILEANA : Bine că întîrzie Ion, vreau să-i fac o surpriză ; cînd va intra pe ușă, să găsească totul aranjat. Parcă văd ce figură o să facă.

CORA (*ezitînd*) : ... Tu chiar nu știi nimic ?

ILEANA : Ce să știi ?

CORA : Dragă, cum să-ți spun, Ion n-a plecat în control. Tot T.A.P.L.-ul vor-bește.

ILEANA : Cum n-a plecat, cînd eu l-am condus la gară ?

CORA : Eu știu atîta, că nu s-a prezentat la nici o unitate. A rugat pe Scarlat să facă singur controlul și-a dispărut.

ILEANA : Cum a dispărut ?

CORA : Adică, n-a dispărut. A spus că are niște treburi sufletești de rezolvat și a rămas în tren. Așa am auzit, așa îți spun...

ILEANA : Ce treburi sufletești să rezolve ? Unde a plecat ? (*Decodată, speriată.*) S-o fi întîmplat ceva cu el și voi nu vreți să-mi spuneți.

CORA : Ce să se întîmple ? Nu, nu s-a întîmplat nimic, absolut... numai că... și-a dat demisia. A trimis-o prin poștă.

ILEANA (*după un moment de ezitare*) : Demisia ?... (*Încercînd o explicație.*) Asta-i o copilărie de-a lui, îl știi și tu cum este ; bunăoară, cînd l-am condus la gară, acum o săptămînă, trenul pleca și lui îi ardea de glume, că nu se

urcă în tren pînă nu-i descriu... (*Deo-dată.*) Tu vorbești serios, chiar și-a dat demisia ?

CORA : ... Da. (*Pe alt ton.*) Ce-a vrut să-i descrii ?

ILEANA : Poftim ? A !... Să-i descriu cum o să aranjăm casa... A trebuit să-i spun, în câteva cuvinte, că am ales mobilă Re-poja, combinată cu Bilea, bibliotecă în zigzag, două fotolii, o lustră... Între timp, trenul luase viteză, el însă, foarte calm, m-a sărutat, a zis „e-n regulă“, apoi a țîșnit și... Ce-a scris în demisie ?

CORA : Nu știu.

ILEANA : ...Voi aveți dreptate, avea ceva pe suflet, acum îmi dau seama din felul cum își lua rămas bun.

(*Sonerie. Sonerie insistentă... Intră Lică și Miron cu sacul de sport, șapca și haina lui Ion Petrescu pe mîină.*)

MIRON și LICĂ : Bună ziua...

MIRON : Ileana Petrescu ?

ILEANA : Eu sînt... (*Vede sacul de sport, haina și șapca soțului.*) Vai, Cora !!!
CORA (*o prinde de braț.*)

ILEANA : Puțină apă... apă ! (*Cora iese, Miron o sprijină pe Ileana.*) Cum s-a întîmplat ?

LICĂ (*nedumerit*) : Dimineața, pe la patru jumătate-cinci, se lumina de ziuă. Venea o momîie spre noi. Noi am crezut că-i cam... tra-la-la... Dar ce să se întîmple ?

CORA : Sînteți șoferi ?

MIRON : Nu, motocicliști. Pe Jawa 350 cm³. (*Îi dă Ilenei să bea apă.*)

LICĂ : Cu ce am greșit noi, spuneți-ne, am jignit-o cumva cu ceva pe dumneaei, poate nu ne-am dat seama ?!

ILEANA (*stîns*) : Nu se poate, nu se poate. Unde-i Ion ?

LICĂ : Care Ion ?

ILEANA : Ion Petrescu. Soțul meu.

LICĂ : L-am lăsat în stradă, în fața florăriei, cu Tuciu, un tovarăș de-al nostru. Dar ce, s-a întîmplat ceva ? De ce ne priviți așa ?

CORA : E numai rănit, spuneți, e rănit ?

LICĂ : Cine ?

MIRON (*imediat*) : E cam rănit, adică e rănit bine. (*Lică rămîne nedumerit.*)

CORA : Grav ?

MIRON : Nu. O rană în inimă.

CORA : În inimă ?

LICĂ : Ei, așa zicea el.

MIRON : Da... încolo-i sănătos tun, nici nu-ți vine să crezi că are o rană, umblă pe picioare, zburdă și vine imediat.

CORA : Dar, haina asta și șapca nu-s ale lui ?

LICĂ : Îi era cald omului și ni le-a dat nouă să le aducem sus. Ei au rămas să țîrguiască de-ale gurii. (*Sonerie.*) Iacătă-i ! (*Ileana deschide, intră Ion cu pachete. E foarte vesel. În urma lui, Tuciu.*)

TUCIU : Ne-am rătăcit prin blocurile astea.

ION : Am încurcat scările.

TUCIU : Scara A, scara B, scara etcetera. S-a învechit și pita de cînd ne învîrtim. Labirint, măi frate ! (*Intinde mîna și se recomandă.*) Tuciu !

ION (*către Ileana și Cora*) : Și dinșii, Miron și Lică ; îi cunoașteți, nu ?

CORA (*către Ion*) : Unde umbli, domnule ?

ION : În direcția asta.

CORA : La restaurant ?

ION : Nu.

CORA : Miroși.

ION : Am luat un șprîț.

TUCIU (*către Cora*) : Domnișoară, noi am vrea să ne spălăm puțin, că pe motocicletă...

CORA : Poftim, veniți cu mine. (*Ia un prosop dintr-o valiză și iese urmată de Tuciu, Miron și Lică.*)

ION (*privind casa*) : I-a noastră. Curat... soare...

ILEANA : Nu-mi vine să cred. Parcă visez.

ION : Nu visezi, dragă.

ILEANA : Stai să mă citești o dată, să mă conving. (*Scoate o hîrtie și citește.*) „Ordin de repartizare. La cererea înregistrată sub nr. 7003, petiționarul Ion Petrescu, avînd familia compusă din două persoane — eu și tu —, i s-a repartizat locuința din strada Aurel Vlaicu, blocul 9, corpul de clădire C, palier 6, apartamentul 37.“ Citește și tu, Ioane, „una cameră de zi, una bucatărie, una baie, degajament, vestiar“, chiuvete, apă caldă, aer. Tot să trăiești și să iubești... Ion, tu ai iubit vreodată ?

ION : Iubesc.

ILEANA : Te întreb dacă ai iubit vreodată o hîrtie... obișnuită, de cinci banî coala.

ION : M-a ferit Dumnezeu.

ILEANA : Să te scoli noaptea, să aprinzi lumina ca s-o mai citești o dată...

ION : Cînd primeam scrisori de la tine, mi se întîmpla.

ILEANA : Mai mult, Ioane. În hîrtia asta, orice fîgăduială e lege. E scrisă cu fapte. Încamnă lumină, aer, căldură, somn. Uite ! (*Flutură repartizarea.*) Calorifere, baie, bucătărie, balcon. E primul balcon din familia noastră. Pînă acum n-am avut decît prispe... Aici o să locuim toată viața.

ION (*deschide larg ferestrele, aleargă prin celelalte încăperi, ușor reproș*) : Baia, trei sferturi...

ILEANA : Bună. Pînă acum n-am avut nici un sfert.

ION : Se aude liftul din bucătărie.

ILEANA : Eu zic să nu ne culcăm în bucătărie. Uite, aici vom pune patul. (*Desenează cu piciorul conturul patului; deodată, grav.*) Ce-i cu demisia ? (*Greu.*) De ce ți-ai dat demisia ?

ION (*scoate din sacul de sport două sticle de bere*) : Bere Pilsen, de care-ți place ție. (*Scurtă pauză. Ridică o sticlă în sus, apoi o ciocnește de cealaltă.*) Pentru demisie !

ILEANA (*ride albastru*) : Explică-te.

ION : Trebuia să fac inventar la unitățile din raion.

ILEANA : Trebuia, dar te-ai dus ?

ION : Nu m-am dus. În tren mi-a venit o idee.

ILEANA : Să rezolvi probleme sufletești. ION : De unde știi ?!

ILEANA : Și le-ai rezolvat ?

ION : Stai să vezi. Deodată, am uitat și de control, și de tine, și de tot.

ILEANA : Ai uitat de mine ?

ION : Stai să vezi : am rămas în tren și m-am tot dus.

ILEANA : Unde ?

ION : Stai să vezi.

ILEANA : E fenomenal omul ăsta cu „stai să vezi“. Spune, unde ?

ION (*deschide ușa și strigă*) : Mihăiță ! Unde-o fi dispărut Mihăiță al lui Panțîru, că era pe scară cînd am venit. (*Strigă mai tare.*) Mihai !!!

VOCEA LUI MIHAI : Da.

ION : Mihăiță, tată, adă-mi o hartă a țării, repede, repejor.

VOCEA LUI MIHAI : Imediat, îndată ! ION : Înainte de a coborî din tren, mi-am dat demisia. Trebuia ! Altfel, trece vremea... Și nu vreau să treacă degeaba.

Am și eu slăbiciunea asta. Ce poți să-mi faci ?! Tu nu vezi că m-am urîțit de cînd stau ?! Poți tu iubi un om care-și calcă pe inimă pentru că-i mai la îndemînă așa ? Dacă poți, o să încep să mă gîndesc serios la postul de merceolog. (*Strigă la fereastră.*) Mihai ! (*Sonnerie ; ducîndu-se spre ușă.*) Sînt aproape gata, ridicat pe verticală, patru microraiioane moderne, minunea confortului. (*Deschide ușa.*)

ILEANA : Eu am confort.

MIHAI (*nu se vede*) : Nene Ion, a luat soră-mea harta la școală. Am globul.

ION : Globul ? Adă globul ! (*Inchide ușa ; către Ileana.*) Ileana, îți aduci aminte de prima noastră întîlnire ? (*Pauză.*) Te rog să-ți aduci aminte. (*Aduce un scaun.*) Ia loc. Scaunul ăsta reprezintă banca. Deasupra era un platan. Uite ! În fund, uzina. Ți-aduci aminte ?

ILEANA : Da !

ION : Tu stăteai cu fruntea rezemată de speteaza băncii... Stai ! (*Ileana se excută ; Ion o sărută.*)

ILEANA : Asta n-a fost.

ION : N-a fost, dar să trecem mai departe. Eu am intrat în haine de lucru... Intru. Te-am întreat : „Ce-i cu dumneata, ți-e rău ?“

ILEANA : Nu, am vrut să vii după mine, aici, să vorbim.

ION : Am venit.

ILEANA : De ce te-ai uitat tot timpul la mine ?

ION : Fiindcă te-ai uitat tot timpul la mine.

ILEANA : Ești foarte vesel.

ION : De ce să fiu trist ?

ILEANA : Știi cum îți spunem noi, fetele ?

ION : Cum ?

ILEANA : În nici un fel. Dacă nu știm cum te cheamă...

ION : Dumneata trebuie să ai nume de stea.

ILEANA : Nu.

ION : Încamnă că a greșit nașa. Care-i ?

ILEANA : Ileana.

ION (*îi întinde mina*) : Ion ! Cît stai aici ?

ILEANA : La șapte plecăm.

ION (*scurtă pauză*) : M-ai întristat... Ce excursie mică.

ILEANA : Ce cunoștință mare !

ION : Mă rog !

ILEANA : Ce meserie ai, de te murdărești așa ?

ION : Peste cîteva luni — montor. Sînt la o școală de specializare, apoi maistru, apoi cine știe... Am să colind

toată țara și am să montez. Asta pentru mine e un vis. Tu ai un vis?

ILEANA: Da. Să devin proiectant sau poate arhitect...

ION: Arhitect!

ILEANA: Sint la o școală tehnică, mai am un an, și gata.

ION: Îți place să umbli?

ILEANA: Îmi place, nu mă vezi? Acum sint aici.

ION: Văd... Și să spui: „cvtartalul ăsta e făcut de mine“, sau: „am proiectat hala cutare“, sau „clubul cutare, cinematograful cutare...“ Crezi că exagerez?

ILEANA: Nu. Ești doar entuziast...

ION: Am și eu lipsurile mele.

ILEANA: Asta-mi place.

ION (*pe alt ton*): Reține, ai spus „asta-mi place“. (*Revenind.*) Vrei să ne împrietenim? Am 24 de ani și încă o sută în față.

ILEANA: Vreau. Am 19 ani și două sute în față.

ION: Perfect, mi-o ici înainte. Dă-mi mâna!

ILEANA: ... N-o săruți?

ION: Nu, o strâng.

ILEANA: Nu ești respectuos?

ION: Ba da... Ai să te convingi. Respect hotărârile, certitudinile. Dumneata?

ILEANA: Spune-mi tu.

ION: Tu?

ILEANA (*după o pauză*): Atîta a fost...

Apoi ne-am luat de mină și am plecat.

ION: Nu. Ai mai spus ceva, adu-ți aminte, ceva esențial. (*Scurtă pauză.*) Că ai încredere în mine... și că această încredere e o certitudine. Recunoști?

ILEANA: Da, am spus.

ION: Recunoști, atunci, că am pierdut amîndoi din cei o sută de ani trei? Iar cuvintele de adineaori „eu am confort“ nu-s ale tale, le infirm. (*Sonerie. Ion deschide.*) Adă-l, adă-l fugața! (*Ia globul.*)

ILEANA: Ce vrei să faci cu globul?

ION: Să-ți arăt locul. (*Strigă spre baie.*)

Băieți! Veniți încoace și dați-mi o mină de ajutor. (*Intră cei trei, aranjindu-și ținuta.*) S-o luăm metodic, de la Polul Nord, încetișor, încetișor, pe paralele. Pe ce paralelă stăm noi?

MIRON: 45... pe aici.

ION: Stai, stai, să nu ne grăbim. Întii, să căutăm Europa... Uite... Marea Neagră, Carpații, Dunărea. (*Pauză.*) Aici.

ILEANA: Ce-i aici?

ION: Aici va fi. (*Scurtă pauză.*) Uite aici am ajuns, spre dimineață, în zori... M-am așezat pe iarbă, am aprins o țigară și m-am gândit. Am stat, am privit și m-am gândit.

LICĂ: Vorbea singur, doamnă.

ILEANA: La ce te-ai gândit?

MIRON: Vă spunem noi.

LICĂ: Se crăpa de ziuă. Toți trei ne-am sculat cu noaptea în cap și am venit, ca huhurezii, pe teren, cu aparatele de măsurat.

TUCIU: Era prima zi.

MIRON: Discutam despre... geneză.

ILEANA: La ce te-ai gândit?

(*Cei trei se retrag.*)

ION: M-am gândit că dacă n-o facem acum, n-o mai facem niciodată. Ne cuibărim aici, lângă caloriferele astea, și ne păstrăm țelurile pentru amintiri. Uită-te în ochii mei... (*Cald.*) Dacă greșesc, spune-mi, și renunț. Dacă tu crezi că nu trebuie să trecem peste bucurii mici, pentru o bucurie mare, spune-mi, și renunț. Toți vrem să facem ceva în viață, dar cîți fac într-adevăr, cîți? Cîți își fac datoria față de ei înșiși? Eu vreau ca noi să ne-o facem. Dacă greșesc și aici, spune-mi, și renunț.

ILEANA: Nu greșești. (*Începe să plîngă.*)

CORTINA

A C T U L II

TABLOUL 3

Același decor. Acțiunea continuă.

ION: Și-acum de ce tot plîngi?

ILEANA: Fiindcă strici și nu mă pot abține; mereu strici. Acum știu ce-ai vrut tu să spui adineaori. Pînă acum n-ai fost niciodată așa de hotărît; și

acum, după ce ne-am bucurat împreună cînd am văzut repartizarea în mînă, ți-ai adus aminte că avem visuri. Lasă-le...

ION: Dar ce, am murit?

ILEANA : Cum e acolo, ce e acolo ?

ION : Nimic. Un câmp mare și gol, cu trei muncitori, pe care i-am adus încoace... Eu le-am spus că, pe 20, o să fim acolo. De fapt, m-am și angajat.

ILEANA : Atunci te duci tu.

ION : Cu tine, singur nu mă duc, să n-avem vorbă !

ILEANA : Dar acolo e un câmp gol !

ION : Un câmp mare și gol, ai dreptate, dar aici, tocmai aici e bucuria — că tot ce va fi pe acel câmp vom fi noi : tu, eu, cei ce rid dincolo, și alții. Va fi mărturia că noi, Ileana și Ion, am trăit !... Privește hîrtia asta. (*Scoate schița pe care a luat-o de la Tuciu.*) Ce zici de arhitectură, tu ca specialistă ?

ILEANA (*nu se uită*) : Uite, nu-mi place entuziasmul ăsta al tău.

ION (*ride*) : Păi, asta nu e o problemă. Îl mai temperez.

ILEANA : Denotă superficialitate.

ION : Nici asta nu-i o problemă, devin mai profund.

ILEANA (*nu mai vrea să vorbească*).

ION (*privindu-i colierul de la gît ; cald. ton de împăcare*) : Cîte perle sînt în siragul acesta ?

ILEANA : Toate perlele astea sînt false.

ION : Afară de una.

ILEANA : Ieftin !

ION : Ești tu prea scumpă.

ILEANA : Ieftin.

ION : Dacă mai spui o dată ieftin, mă scumpesc la vorbă.

ILEANA : Mai bine te-ai fi scumpit la vorbă cînd te-ai angajat.

ION (*pauză*) : Oare tu ești aceea de care m-am îndrăgostit... ?

ILEANA : De-abia am scăpat de frig și de igrasie, și acum... (*Plînge.*)

ION : Ți-am spus, doar, că acolo o să avem un Pelișor...

ILEANA : Cînd mi-ai spus de Pelișor ?

ION : A... nu ți-am spus ? Îți spun acum, vom avea un apartament ultramodern, cu balcon, în care tu ai să pui zorele.

ILEANA : Eu vreau realitate, nu Pelișor și zorele.

ION : Pelișorul și zorelele sînt o realitate.

ILEANA : Iar entuziasm...

ION : Scuze.

ILEANA : Vreau minte.

ION : Optez pentru minte.

ILEANA : Am impresia că rîzi de mine.

ION : Aș ride de mine... Sînt puțin obosit.

ILEANA : Visezi prea mult.

ION : La tot ce s-a făcut frumos pe lume, întii s-a visat.

ILEANA : Da... și mulți rămîn cu visurile.

ION : La noi se împlinesc matematic. Cer însă un efort !

ILEANA : Eu nu înțeleg de ce să fii tu mai nebun decît alții, să lași totul, ca să fii primul acolo ?

ION : N-avea nici o grijă, nu sînt primul. Sînt peste trei sute de cereri înaintea mea. Nebuni ca mine... destui. Și nu mă înțelege greșit. Eu nu las nimic, iau tot... și dragostea.

ILEANA : Știi tu precis că ai să ajungi specialist ?

ION : Mai e vorbă ? !

ILEANA : Că ai să devii mare ?

ION : Mai știi de unde sare iepurele ?

ILEANA : Ești superficial și îngîmfat.

ION : Te iubesc.

ILEANA : Să ne mai gîndim.

ION : Nu, precis ! (*Scurtă pauză.*) Ce să ne mai gîndim ? ! De doi ani îți tot amii examenele. De trei ; ba nu, de patru, vrei, sau ai fi vrut să realizezi ceva și oftezi că nu realizezi. Pe tine nu te supără statul și oftatul ăsta ?

ILEANA : Mi-am amînat examenele ca să fiu cît mai mult lingă tine.

ION : Rău.

ILEANA : Și vreau distracții, să ne distrăm vreau, înțelegi ?

ION : Înțeleg. (*Sonerie, insistent ; Ion se duce și deschide. Se aud voci : „Tovarășă Petrescu ! Camionul e în stradă” etc.*)

ILEANA (*strigă*) : Cora, au venit șoferii ; hai, Cora, c-au venit șoferii. Hai să aducem mobila. Camionul e în stradă. (*Intră Cora, după ea Tuciu, Lică, Miron.*)

CORA (*către cei trei*) : Voi să stați acasă, bărbații nu se pricep la de-astea. Încurcă. (*Scoate dintr-o plasă o cutie de ceară, o sticlă de petrosin și cîrpe.*) Faceți o clacă, pînă venim noi, și dați parchetul cu ceară. Ioane, tu freacă pe jos cu petrosin ; (*către Lică*) dumneata, da, dumneata amestecă ceara asta cu puțin petrosin, hai, repejor... Uite, în cutia asta. Și după ce dați cu ceară, lustruiți, lună să fie. Hai, repejor, că acum sîntem înapoi cu mobila. (*Ileana și Cora ies.*)

LICĂ : Ai vorbit cu nevastă-ta, vrea ?

ION (*după o ezitare*): Sintem în tratative.

MIRON: Dacă n-ai voturi, cheamă-ne. (*Îi întinde lui Ion un ziar.*) Citește.

ION: Mai târziu, n-am chef.

MIRON: Scrie despre noi.

LICĂ: Despre noi?

MIRON: Nu înțeleg de ce t-ei fi mi-rind atîta!

LICĂ: Citește atunci ce scrie despre mine, că doar n-am făcut nimic.

MIRON: De trei ori mai multă lumină.

LICĂ: Da' ce-s eu, motor Diesel? Turbină? Lac de acumulare?

MIRON (*către Ion*): Citește aici... uite, aici!

ION (*ia ziarul, citește*): Combinatul... așa... obiectiv principal... școli de specializare în străinătate... (*rămîne pe gînduri*)... specializare...

MIRON: Eu mă și văd. Specialist de mare clasă, cu școala făcută la cine știe ce siderurgii din cele patru vînturi.

LICĂ: Și după ce-ai să faci niște isprăvi, numai ce-ai să vezi că, într-o bună zi, strigă unul, la tribună, așa: „Maistrul Ion Petrescu sau maistrul... — cu — specializat la... Sorbona, este decorat cu Ordinul Muncii clasa I, pentru merite...” și așa mai departe... Ce strîmbi din nas? Nu-ți convine Ordinul? Îți dăm medalie.

TUCIU: Băieți, să nu uităm să mergem după-amiază la „Trandafirul“, să ne întîlnim cu ziaristul de care v-am vorbit.

MIRON (*către Ion*): Pe unde vine „Trandafirul“ ăsta?

ION: ... Vă duc eu, i-aproape.

LICĂ (*către Tuci*): Pune mîna pe cîrpă, maistre, și treci coala (*arată parchetul*), c-avem sarcini precise. Hai, Mi-roane, că poate ne dă să mîncăm. Stai în genunchi și smotocește parchetul cu ceară.

ION (*se ridică în picioare; se uită la cei trei*): Am o idee formidabilă: să nu-mi ziceți mie Ion Petrescu, dacă nu-i formidabilă. Fug de acasă. Adică, plec în modul cel mai firesc cu putință. Ileana va veni după mine. Strașnică idee! Cînd trebuie să vă întîlniți cu ziaristul acela?

TUCIU: Ce vrei să faci?

MIRON: La șase.

ION (*către Miron*): Ai un creion?

MIRON: Este.

ION: Hirtie?

MIRON (*rupe dintr-un carnețel*): Pof-tim.

ION (*către Miron*): Scrie!

TUCIU: Ce vrei să faci?

ION: Scrie!... Cum să începem?

LICĂ: Cum vrei tu, Ioane, că noi nu știm cum să începem.

ION: Zi-i! Scrie: „Am 27 de ani (*mai mult pentru el*)... Nu se mai poate a-mîna...”

LICĂ: Contingent cu mine, sîntem pe multe. În ce lună ești născut?

MIRON: Asta nu-i esențial, taci!

ION: „Nevastă și un copil frumos...”

LICĂ: Ai un copil?

ION: În proiect.

LICĂ: Atunci, n-ai.

ION: O să fie.

LICĂ: Bine, dacă-i planificat, trece-l!

ION: „...Am un serviciu bun și-o leafă...”

LICĂ: ... Bunicică.

MIRON: Mai departe.

ION: „...Nevastă-mea cîștigă și ea...”

LICĂ: Binișor.

MIRON: M-ai înnebunit, bunicică, binișor, taci din gură, analfabetule, că mă încurci. Astea-s expresii?

ION (*diktează*): „De doi ani de zile mă arde o dorință, pe care o înăbuș de fic-care dată, dar pe care acum nici nu mai vreau, nici nu mai pot s-o înăbuș. m-am hotărît și eu și nevasta...”

TUCIU: Vrea?

ION: Nu.

TUCIU (*către Miron*): Atunci, nu scriem așa.

MIRON: Ce scriem, Ioane?

ION: Ce-ai auzit (*accentuînd*). „M-am hotărît și eu și nevasta...” „Soția mea este o femeie înțelegătoare, lucidă...” (*Intră Cora ca o vijelie.*)

CORA: Haideti să aducem mobila de jos. Ioane, ce stai? Lică!! (*Lică sare ca ars*). Ce stați? Hai să ajutăm. (*Tuci*, *Lică*, *Miron au ieșit. Ion rămîne mai în urmă.*)

ION (*către Cora*): Degeaba o mai că-răm sus... Mai bine o ducem la gară, s-o punem la tren.

CORA: Prostii, prostii de-ale tale. Ileana s-a zbătut, a făcut rost de casă, ai un serviciu bun, tot datorită ei, și tu o su-peri. Dacă te-ai ține de treabă, ai pu-tea ajunge merceolog cu salariu mare.

ION: Vorbești serios?

CORA: Da.

ION : Sus mobila !... (Iese.)

(Cora rămîne privind în urma lui. A-
poi iese. Intră Ileana și cei trei.)

ILEANA (căt-re cei trei, în continuare a u-
nei discuții) : Și acum, spuneți-mi. Am
dreptate, sau nu ?

LICĂ : Ai, conită. (Zîbind căt-re Miron
și Tuci-u.) V-am spus doar că ceea ce
ducem noi acolo nu-i viață. Numai
muncă, și iar muncă. Twist ? Doar joia
și duminica. Bar ? Aș ! Mai nimic !
cafe, fără drojdie, coniac, paic, com-
pot și chartreuse. Aista-i tot barul. Iar
la tonomat ? Cîntă mai mult răgușitul,
din cînd în cînd, frizerul și copilul cela.
Miine, poimîine dăm ortul popii și nu
am făcut și noi oleacă de gălăgie, mă-
car așa... ca să se audă că trăim.

ILEANA : Dumneata poate glumești, dar
eu pun întrebarea : „Voi credeți că
viața înseamnă numai chemări și mun-
că, numai muncă și chemări ?”

LICĂ (căt-re Miron și Tuci-u) : Vezi că ne
crede proști ?

MIRON : Poate se ia după figură.

LICĂ : După a mea ?

ILEANA : ... Sau poate gîndul c-o să a-
jungeți mari „personalități”, că veți lua
decorații ? Cîți ajung mari, cîți ?

TUCIU : D-apoi ce înseamnă să fii mare
personalitate ? Ești fericit cînd poți să
faci ceva pe măsura capului tău. Numai
că, ce faci să faci bine. Este ?

ILEANA : Da, dar iertați-mă, n-am au-
zit nimic despre voi.

LICĂ : De Borzești, de Roman, de Roz-
nov, ai auzit ?

ILEANA : Da.

TUCIU : Acolo sînt fapte.

ILEANA : Da, și ?

TUCIU : Aceste fapte sîntem noi.

MIRON : De noi se va ști și peste cinci
mii de ani, ca de cei care au așezat,
hăt... cîndva, piatra piramidelor.

LICĂ (îl trage de mîneacă) : Las-o mai
moale.

ILEANA : Mie nu-mi pasă dacă se va
ști sau nu se va ști de mine. Eu vreau,
cît trăiesc, să-mi fac viața frumoasă, că
alta nu există.

LICĂ : Aici ai zis-o bine. (Îi strînge Ile-
nei mîna.)

TUCIU : Da, perfect, dar cum ?

ILEANA : Să am tot ce-mi trebuie, și
acum am.

TUCIU : Nu-i deajuns.

ILEANA : Mie mi-e deajuns.

TUCIU (se uită la ceas) : Am întîrziat.

Vă rog să ne scuzați, că avem program.
(Miron și Lică au și ajuns la ușă.)

ILEANA : Stați să serviți ceva.

TUCIU : Întîrziem.

ILEANA : Vreau să spun că m-ați înțeles
greșit.

TUCIU : Bună ziua ! (Cei trei ies.)

ILEANA (după ei) : M-ați înțeles greșit.
(Inchide ușa în urma lor. Pauză.) Niște
surzi. (Scurtă pauză ; privind mobila.)
Studioul, mai bine să-l pun pe latura
asta... nu în mijloc, cu noptierele de o
parte și de alta. Niște apucați !

(Intră din nou Tuci-u, Miron, Lică.)

TUCIU (pace) : Eu aș avea o propunere...

De o plimbare, o excursie, după ce vă
instalați, bineînțeles, să vă mai liniștiți.

MIRON : Schimbați aerul, un concediu
de două-trei zile.

ILEANA : Să facem o excursie ?... Da,
neapărat, e o idee bună !

MIRON (cu ochii departe) : O plimbare
pe Dunăre... Ne îmbarcăm de la Tur-
nu Măgurele, și p-aici țî-e drumul.

ILEANA : De ce Turnu Măgurele ?

MIRON : Orașul meu natal, doamnă. Stați
la mine cîteva ore, măcar cît fierbe
o ciorbă de pește... apoi luăm motona-
va, și spre deltă... Vînt... valuri... va-
poare...

ILEANA : Îmi place, cred că te cuprind
fiorii. Oare nu-i periculos ?

TOTI : Nu-i.

TUCIU : Dumneata n-ai fost niciodată
în mijlocul unei ape mari ? Cum să
zic...

ILEANA : Cu barca, în Cișmigiu, o dată,
cînd am fost la București.

TUCIU : Păcat-îi că nu cunoști regiunea
Maramureș, de acolo mi-s. Faină !

LICĂ : Dacă-i pe așa, haideti la mine
în Moldova, că n-o să bateți drumul
degeaba. Vă urc pe Cernegura sau în
Bîta Doamnei, sau, mai bine, pe Cîrlo-
manul și culegem hribi. Pe urmă, o pun
pe mamaia să-i perpelească în tîgaia cea
cu coadă, tăvăliți în ou și făină de
păpuși. (Fluieră de plăcere.)

ILEANA : De hribi îmi arde mie acum ?...

MIRON : Am o altă idee : s-o luăm de
la Porțile de Fier la vale, ca să ne o-
prim și pe la noi, să vezi ce arhitec-
tură...

LICĂ : Ultra. Să nu crezi că vorbim
așa... de florile mărlui... Vîno să vezi
cu ochii tăi.

ILEANA : Nu, nu merg acolo, pentru că-mi pierd bărbatul.

LICĂ : Din partea asta n-avea nici o grijă, că doar de asta am venit noi aici, ca să nu-l pierzi. Ai încredere-n noi. *(Pauză. Ileana îi privește.)*

TOȚI : Ai încredere în noi.

ILEANA : Lăsați, că voi l-ați înfierbîntat așa. Nu voi i-ați pus prăjina aia în mînă? Nici nu vă dați seama cît rău ați făcut. Noi avem rostul nostru aici. Casa, rudele mele, prieteni, și-apoi trebuie să-mi termin școala. Anul ăsta n-o mai amîn.

MIRON : De ce s-o mai amîni? Avem școală ! Iar de distracții să nu te plîngi dacă ești cu noi. Avem ureche muzicală perfectă, ritm, cîntăm...

ILEANA *(întrerupîndu-l)* : Eu cu ale mele, voi cu ale voastre.

TUCIU *(mîhnit)* : De ! Sărut mîna ! *(Ies toți trei. Intră Cora.)*

ILEANA *(către Cora)* : Unde-i Ion ?

CORA : Nu știu. N-a spus. I-a așteptat la scară și au plecat toți patru.

ILEANA : Au plecat ? *(Se duce în grabă la fereastră, o deschide și se uită pe stradă ; scurtă pauză ; intră Ion.)*

ION *(rar)* : Ileană, eu nu mă pricep să înșir verzi și uscate, dar să știi că, de dragul tău, am venit aici, de dragul tău m-am poticnit și tot de dragul tău am să plec. Așa că, sărută-mă și bate palma. Cînd totul, acolo, va fi gata și frumos, ai să vii și tu. Eu sînt un fel de căprar, învățat cu greul frontului, care nu poate sta la vatră. Ce să fac ? Tu ai să mă ierți. *(Ridicînd din umeri.)*

ILEANA : Nu te las...

ION : Am hotărît și nu mai amîn.

ILEANA : O să vină frigul și o să-ți treacă toana asta : las-o pentru la primăvară.

ION : Nu te aud. Primăvara plouă, vara-i cald, toamna-i frig, iarna-i zăpadă, așa că motive or să fie mereu.

ILEANA : Și dacă n-am să vin după tine ?

ION : ...Te lauzi... Nu mă lași tu singur... Chiar dacă ai s-ajungi tîrziu, tot ai să vii. *(Scurtă pauză.)* Închide ochii... *(Se stinge lumina, muzica marchează trecerea timpului ; se aprinde lumina.)*

...Deschide ochii. Ai venit !... Au trecut doar cîțiva ani... trei, să zicem... și tu ai venit ! Ai să spui atunci : „Am venit

să-ți văd visul"... „Vezi-l", am să-ți răspund... și în jur va fi visul.

ILEANA : Tu te joci...

(Sonerie, sonerie insistență. Ion se duce și deschide ; se aude vocea lui Miron.)

MIRON : Hai, Ioane, că întîrziem, e aproape șase.

ION *(către Ileana)* : Rămii în viitor, puțin. *(Iese, pentru o clipă. A reintrat.)* „Știu, am greșit mult față de tine" — ai să zici.

ILEANA : Cred că asta ai să zici tu.

ION *(imperturbabil)* : Față de tine ai greșit... față de tine. „Am avut întotdeauna gînduri frumoase, sincere, și-o jur..."

ILEANA : Voi zice eu ? ! ?

ION : Da.

ILEANA : Asta poți s-o mai spui o dată.

ION *(direct)* : Dar trebuie fapte frumoase, sincere, și-o jur. Și pe asta, dacă vrei, și-o spun de o sută de ori... Mai vrei să devii arhitectă ?

ILEANA : O să fie tîrziu.

ION : Fă în așa fel, să nu fie. La vîrsta ta, poți s-o începi de la clasa I primară.

ILEANA *(se apropie)*.

ION : Miron o să fie autoritate în materie și o să te ajute...

ILEANA : Și tu ce ai să fii, că-s curioasă ?

ION : Eu ? O clipă. M-am gîndit și la asta. De exemplu : o să între un cetățean. O să între ca o furtună și-o să mi se adreseze așa : „Am alergat cu sufletul la gură, te felicit, tovarășe Petrescu." *(Către Ileana.)* „Doamnă, ai un soț bun de cînst. A fost propus să dea primul tur de manivelă. Cum s-ar spune, intră în istorie... Toate probele sînt bune. *(Către Ileana.)* Iertați-mă, nici nu v-am salutat." *(Ii sărută mîna Ilenei, conștient fiind de scenă ; rid.)*

ILEANA *(bine dispusă)* : Îmi pare bine că „furtuna" asta îmi dă atenție.

ION : Ești soția mea și nu-și permite să fie indiferent ; dar nu-l întrerupe. *(Alt ton.)* „Trebuie să-ți iau un interviu — o să zică. Un interviu nu numai dumitale, ci și soției. Ne interesează, mult, viața omului, sufletul lui. *(Privind îmbrăcămintea Ilenei.)* Fac o paranteză, frumos, cu gust, relon, perlon, rolan."

ILEANA : Nu ! Oaie Bărăgan. Ioane, furtunosul ăsta a pus ochii pe mine, tu nu vezi ?

ION (*în rol, aduce o sticlă de vin și pahare*): „Pentru ca materialul să fie bun, să fim veseli, prieteni, și gata de acțiune. Să ciocnim. (*Ciocnesc, beau.*) Atac frontal — o să zică furtunosul. Întru direct în subiect. Întîi o întrebare, tovarășe Ion Petrescu, poate nu chiar la locul ei, dar îndrăznesc: «Cum te-ai îndrăgostit prima dată?»...“

(*Alt ton; către Ileana.*) Ce să-i spun?
ILEANA (*intră în joc*): Știu eu?!? Poate că prima dată nu te-ai îndrăgostit de soție, dacă n-ai ce să spui. Pe omul tău îl interesează, după cite mi-am dat seama, cum te-ai îndrăgostit de soție de-ai părăsit-o?!?

ION: Sau poate vrea să mă întrebe cum mi-am ales tovarășa de viață, după ochi, după culoare?

ILEANA: S-aud, sînt curioasă...

ION: Ce să zic? După idealuri? Nu m-ar crede nimeni, cu toate că omul pe care ți-l alegi trebuie să fie frumos și sănătos de la trup pînă la suflet. Și tu ești!

ILEANA: Nu exagerezi?

ION: Nu, privind bine, nu! (*În rolul furtunosului.*) „Doamnă, permiteți-mi să teoretizez. Omul... scăpat de griji mărunte, nu mai stă girbovit, și a sta drept e un atu al frumuseții. E liber, cultivat, activ. Alt atu al frumuseții. Va minca mai bine și mai consistent; doarme sau va dormi într-o cameră cu mult soare, cu așternut alb; va călători, va vedea lumea... Un om cultivat, harnic, e frumos, poți să ai încredere în el.“ (*Soneria; pe alt ton.*) Pot? (*Sonerie insistentă. Scurtă pauză, Ion iese, închizînd ușa cu mare grijă.*)

ILEANA (*după el*): Ioane, cînd vii, nu uita și ia o sută de grame de cafea braziliană. (*Pauză; devine ușor agitată; deschide larg ferestrele. În perdea bate vîntul.*)

Cortina

T A B L O U L 4

Aceiași decor. Au trecut aproape două luni; se va completa mobilierul cu mici detalii. Intră Ileana, aprinde lumina; muzică. Nu se dezbracă, se așază pe scaun. Atmosferă de mare singurătate. Muzica încetează. Își scoate pardesiul și-l

aruncă, apoi — vrînd să-și scoată colierul, îl rupe. Mărgelele se împrăștie pe jos.

ILEANA: ...Cincizeci și cinci de zile (*culege mărgelele*), zile pierdute, mii de clipe și milioane de secunde de cînd a plecat, și, în tot acest amar de timp, n-a găsit o clipă în care să-mi dea un semn de viață, să-mi fi scris măcar cuvîntul „trăiesc“ sau „proasto“. (*Privește casa.*) Ce mă fac acum cu pustiul ăsta de aici! (*Se aude zgomotul liftului.*) Of, of... și liftul ăsta — a avut dreptate el, bîzicie incontinuu. (*Intră Cora.*) În fond, ce vrea Ion e firesc, Cora. Te simți atras de o muncă și știi că o poți face ca lumea, fă-o! (*Cora o privește nedumerită.*) Trebuie o hotărîre. E greu! E cel mai greu să lupți cu tine și să te învingi. Nu?

CORA: Dă-mi mîna. (*Ii ia pulsul.*)

ILEANA: Dar trebuie...

CORA: Ai băut multă cafea... și coniac ai băut; și te porți insuportabil în societate... Nu se poate să critici tot, struguraș, că depărtezi oamenii de tine.

ILEANA: Trebuie o hotărîre și nu poți, atîta timp cît ești foarte înțelegător cu „domnia-ta“. Să nu mai fiu.

CORA: Să nu te apuci să faci vreo prostie, că-i demodată.

ILEANA: Parcă văd că o să rămîn pe loc și o să mă gîndesc în continuare ce bun arhitect aș fi ajuns.

CORA: Ba n-ai să te gîndești.

ILEANA (*aproape țipînd*): Ba da! (*După o pauză.*) Să-i trimit fularul, mănușile și scurta... că se lasă frigul. (*Pauză.*) E frig peste tot, fără dragoste. Nici cămăși n-are. (*Scoate niște rufe și le întinde pe masă, să le calce. Pune fierul în priză și stropește o cămașă.*) Și i-am spus doar că am încredere în el, că amîndoi avem aceleași gînduri, aceleași fel de a privi lucrurile. Am fost o superficială, de mă sperii singură de cite răutăți pot avea în mine. L-am mințit atunci.

CORA: Pe cine, pe Ion? Ei, l-ai mințit... să lăsăm astea...

ILEANA: Da, da, l-am mințit. Asta e încredere? El a renunțat, pentru mine, trei ani, ca să-mi termin școala, dar am terminat-o? M-am prefăcut că-s bolnavă, am căzut la examene, mi-am amînat școala, ca să stea lîngă mine, să nu plece. Ce procedeu ieftin — să ne distrăm un an, doi. Fals!

CORA : Ei, fals — mă enervezi cu raționamentele astea.

ILEANA (*accentuind*) : Fals... vorbe... oriunde poți să te distrezi, și chiar mai bine decât la Ina ta, unde se urlă și se insinuează.

CORA : Ce ai cu Ina acum? Apropo, Ileana, diseară sîntem invitate la ea. Mergem? Răspunde, dragă... Dar ce-i cu tine? Nu te simți bine? Spune-mi, ești bolnavă?

ILEANA : Nu.

CORA : Parcă ai temperatură! Dar tu ai temperatură; ia stai în pat. A, uitasem, a trimis Ion o scrisoare. (*Pauză.*)

ILEANA : Ce scrisoare? Unde-i? Dă-mi-o! Și de ce nu mi-ai dat-o de la început, de cînd ai intrat pe ușă?

CORA (*scoate din poșetă un ziar împăturit*) : Pagina întîi... (*li arată.*) Aici.

ILEANA (*citește, apoi febril*) : ...Scrie despre mine. Cora, scrie despre mine. Uite!, „Soția mea este o femeie înțelegătoare, lucidă, avîntată, amîndoi vrem să ne realizăm, avem meserii frumoase, productive.“ (*Rar.*) „M-am hotărît și eu și nevasta.“ Scrie clar: — „M-am hotărît și eu și nevasta...“ adică eu. Ce mă fac acum, Cora, că nu mă pot juca cu vorbele tipărite? Ce, vrei să iasă scandal cu opinia publică? M-am hotărît. Auzi la el?! E chiar nostim, nu? (*Scurtă pauză.*) Ai tu grijă de casă?

CORA : Cum? ...Chiar vrei să pleci la el?

ILEANA (*moment : scoate cheile din poșetă, le pune pe masă*) : Ia cheile. În două ore sînt acolo. (*Incepe să caute ceva.*)

CORA : Ce cauți?

ILEANA : Caietele... Dacă stau cumva două, trei zile, să învăț cît o să fie el la lucru. Trebuie să-mi dau examenele neapărat... Azi în cite e?

CORA : 24.

ILEANA (*numără pe degete*) : 6 și cu 15... mai sînt 21 de zile. Peste 21 de zile, încep restanțele. Am timp. Nu mă pot juca cu vorbele tipărite. Una declar și alta fac? Iese scandal cu opinia publică, ce crezi tu...

CORA : Dar ce, ai declarat tu ceva?

ILEANA : Și ce? Pot să explic fiecăruia că n-am declarat eu? Trebuie să plec.

CORA : Greșești. Dacă ai răbdare, vei vedea că vine singur. Nu cunoști bărbății. Cînd iubesc, sînt mai slabi decât noi.

ILEANA : În două ore sînt acolo...

CORA : Unde, mă rog?

ILEANA : La combinat.

CORA : Da, dar unde?

ILEANA (*incurcată*) : Acolo trebuie să fie!

CORA : Unde, în ce localitate? Tu știi cît a lipsit dînsul cînd a făcut inventar la filialele noastre?

ILEANA : O săptămînă!

CORA : Putea să ajungă în orice capăt al țării.

ILEANA : Bine, dar a spus că este o lucrare de mari proporții.

CORA : Sînt multe de mari proporții.

ILEANA : Care-s?

CORA : Multe...

ILEANA : Vrei să te duci pînă la Pantîru, să-i ceri relații? Te rog.

CORA : Bine... faci cum crezi. (*Iese.*)

ILEANA (*pauză. Formează un număr de telefon*) : Sînt 17.24; casa Ion Petrescu.

Doresc o comandă cu șantierul Combinatului chimic... acid sulfuric o fi, cu cadrele, cu poarta, cu cine este... urgent; foarte urgent... mulțumesc. (*Inchide telefonul. Deodată se înveselește, parcă și-a luat o piatră de pe inimă. Reia ziarul și începe să recitească.*)

„...Scrisoarea dumitale, dragă prietene, este a unui om care trăiește cu adevărat minunata, tulburătoare noastră epocă... O fi, dar de ce să-i zică așa... „tulburătoare“? (*Pe gînduri.*) Da. (*Se așază la masă, își pregătește tacticos hîrtie și stilou și începe să compună în gînd o scrisoare.*) „Dragă Ioane (*se gîndește o clipă*), tu ești soțul meu, măi Petrescule, numai cu tine mă simt eu bine, și veselă, și mică. Chiar astăzi, voi porni spre tine, nu știu unde ești, dar am să te găesc, am să umblu ca-n basme, cu opinii de fier, și am să te găesc. (*Sună telefonul.*) Te-am găsit.“ (*Fuge la telefon, ridică receptorul.*) Alo! Da!... Mulțumesc! Alo! Acid sulfuric! Tovarășă, fii bună și spune-mi, n-aveți acolo un muncitor Ion Petrescu? Unul nou, cam de vreo două luni s-a angajat, Ion Petrescu... (*Mirată.*) Șaptesprezece? Cum, șaptesprezece? Așa mulți Ioni Petrești?! Dudaie dragă, stați puțin, nu vă cunosc, dar îmi permit să vă vorbesc ca de la femeie la femeie. Ceva important, foarte important... unul din cei șaptesprezece Petrești trebuie să fie soțul meu... Nu rideți, vă rog, nu rideți, nu... nu l-am pierdut. Pur și simplu,

nu am reținut numele localității unde a plecat... urgent, sigur... Anunțați din om în om că-l caut... sau la stația de amplificare. cum spuneți... da, s-a întâmplat ceva... cu mine! Da, grav... spuneți-i că-i grav... Anunțați-i pe toți șaptesprezece, altă soluție nu văd. Aștept, aștept oricât... Vă rog, notați numărul meu de telefon: 17.24. Nu, nu cunoaște telefonul. Să-mi dea telefon cu taxă inversă. Aștept. *(Pune receptorul în furcă. Soneria. Intră Cora cu un sul de hîrtie în mînă.)*

CORA *(desfăcînd sulul)*: Dragă, fă-ți rost de merinde, că pornești într-o călătorie mai lungă decît a lui Ulise. Poftim de vezi cite combinate sînt. Mi-a dat Panțiru o hartă și tot ce ne trebuie.

ILEANA: Înșiră-mi-le întîi pe cele mai mari. *(Își ia hîrtie și creion.)* Ion spunea că-i o lucrare mare. Îți aduci aminte că l-a căutat pe glob.

CORA: Ei, o fi exagerat și el...

ILEANA: A pomenit de un pustiu; mă rog, de un cîmp mare și gol, asta știu precis.

CORA: Păi, toate șantierelor se fac pe un cîmp mare și gol.

ILEANA: Bine, dar el e montor.

CORA: Și nu toate se montează?? Tu știi mai bine. *(Sună telefonul. Ileana se repede la receptor.)* Alo! Alo! Alo! Da! Da... cinci? Dați-mi-i pe rînd, cite unul. Da... alo... Ion... aici Ileana. *(Către Cora.)* El e!

CORA: Cine?

ILEANA *(la telefon)*: De ce nu mi-ai scris... Să știi că mi-e urît și mă simt singură... oricît de ocupat ai fost, totuși trebuia...Care copii? *(Către Cora.)* Nu e el. Care Stelică? Nu ești dumneata, am fost cu emoționată; nu, nu, nu ești dumneata, degeaba susții... Ba da, Ileana mă cheamă, nu sînt soția dumitale, tovarășe. N-am de ce să te iert. Treaba dumitale. Eu caut pe alt Ion Petrescu. Dă-mi-l, te rog, pe următorul... Alo! Da, bună ziua, bine sănătoa-

să... Ce pensie? *(Către Cora.)* Nu-i nici așa... Fii bun, dumneata, și dă-mi-l pe următorul... Alo, da, cu Ion Petrescu... Pe-tres-cu. *(Către Cora.)* Cică nu-s eu, că soția lui vorbește cu „r“! Așa mi se pare că e Ion al meu... Ioane, stai puțin. *(Către Cora.)* Ascultă, nu-i vocea lui? Nu te supăra, mai vorbește puțin, că vocea mi-e cunoscută... *(Către Cora.)* N-are chef de glume.

CORA *(ia receptorul, începe să vorbească cu „r“)*: Te rog, fii draguț, dragă bărbate, și suportă-mă două-trei minute, să-ți spun citeva cuvinte, ceva foarte, foarte important, care nu suferă amînnare. Da, sigur... cum era să uit că ieri am trecut pe șantier, dar pe parcurs, în sfîrșit, scurt, vreau să-ți raportez o vorbă doar... Alo! *(Ilenei.)* A plecat...

ILEANA *(ia receptorul)*:... Da, ascult... *(Către Cora.)* Altul... Sigur că ascult... Da... da... Îmi pare bine. *(Către Cora.)* Nu-i nici așa... Te-am auzit bine, nu ești dumneata. *(Include receptorul.)*

CORA: Ce tot zicea?

ILEANA: Să-i fac grabnic o vizită, că mă așteaptă în gară, numai să-i spun cum vin îmbrăcată, că el va fi cu revista „Cinema“ în buzunarul stîng, că e înalt, blond și seamănă cu Smoktunovski. Nu m-au luat în serios. *(Uitîndu-se pe hartă.)*

CORA *(ride)*: Smoktunovski! *(Ride.)* Da, uite: Combinatul chimic de la Turnu. *(Arată pe hartă.)* Blond, înalt, revista „Cinema“. Smoktunovski... *(Ride.)* Fac cerc pe hartă. Mi se pare că ai un accelerat la 11,20. Trebuia să-l chemi încoace pe Smoktunovski al tău. *(Pe hartă.)* De aici pleci la Rovinari. Uite aici, cerc. *(Se aude un claxon repetat.)* Iartă-mă, îți dau telefon mai tîrziu...totul e notat aici... *(Claxon.)* Mă cheamă... Alain Delon. *(Iese.)*

ILEANA *(aruncînd după ea cheile)*: Ia-ți și cheile! *(Se apleacă peste hartă și-și lasă capul peste mîinile încrucișate.)*

CORTINA

A C T U L III

TABLOUL 5

Un fragment dintr-o cisternă metalică, ca un uriaș inel îndreptat cu gura spre public. Dumitrița sudează cu mare atenție niște plăcuțe metalice. Intră Ileana. Este după două săptămîni de căutări. În jur, zarvă.

ILEANA *(cu o listă în mînă)*: Ion Petrescu, electrician. Văzut. *(Il bifează.)* Bifat. Petrescu instalatorul. Văzut. Bi-

fat. *(Il bifează.)* Betonistul... da... văzut... *(Il bifează.)* Ion Petrescu, zidar. *(Se gîndește.)* Zidar?! Aha, bulgărele acela

de var nestins. Văzut. Bifat. Șoferul de pe „Cărăbuș“. Văzut. Bifat. Ion Petrescu — fierar armator...

DUMITRIȚA : ...Cîți ai văzut ?

ILEANA : Șase. Mai sînt cinci. Doi, plecați la Brașov după niște virole... Ce-s astea virole ?

DUMITRIȚA (*bate în inelul metalic*) : Uite o virolă.

ILEANA : Mersi ! Doi, neinteresanți, și un șofer care umblă hai-hui.

DUMITRIȚA (*deodată, în grabă, își pune ochelarii de cobalt și începe din nou să sudeze ; câteva clipe, lucrează ; ridică ochelarii pe frunte și-o întrebă pe Ileana*) : Cum arăt ?

ILEANA (*nedumerită*) : Bine !

DUMITRIȚA : Vine.

ILEANA : Cine ?

DUMITRIȚA : Șefa, Dona Liu.

ILEANA : Inginerul-șef ?

DUMITRIȚA : Dinsa... Ține neapărat ca toți să arătăm bine. Mai ales noi, femeile. (*Se privește într-o plăcuță metalică.*)

ILEANA : E adevărat ce mi-a spus Petrescu macaragiul, despre ea ?

DUMITRIȚA : Ce ?

ILEANA : Că i-a tuns toată echipa.

DUMITRIȚA : Nu, i-a ras-o. Vinerea trecută. A trimis șoferul să aducă un frizer cu trusă ; i-a dat jos de pe macara ; le-a spus rîzînd s-o ierte, dar nu-i plac bărbații care se rad numai simbătă ; o indispun și influențează asupra randamentului. Frizerul, nici una, nici două, harști ! cu clăbuc. A fost un spectacol... Și, culmea e că macaragiii, în loc să se supere, au cerut frizerului să-i ia și-n rîspăr. (*Intră Dona Liu.*)

DUMITRIȚA (*cu emoție*) : Bună ziua, tovarășă inginer-șef.

DONA : Bună ziua... Cu raze solare ?

DUMITRIȚA (*rămîne surprinsă*) : De unde știți ?

DONA (*ride scurt*) : Știu. (*Scurtă pauză.*) Ileana Petrescu ? (*O privește, îi întinde mîna ; către Dumitrița.*) Cum merge ? (*Cercetează plăcuțele lipite.*) Să nu lași goluri în interior, că ne supărăm. (*Scoate un mic aparat, cu care recepționează.*) Fă-o totuși mai densă. (*Dumitrița începe să lucreze, uitînd ochelarii pe frunte.*)

DONA (*aspru*) : Și să pui întotdeauna ochelarii de cobalt... că-i păcat de ochi frumoși. (*Ii trage cu un gest scurt ochelarii de cobalt de pe frunte pe ochi.*) Va să zică, cu raze solare ?

DUMITRIȚA : Eech... E mai mult o fan-tezie de-a mea, tovarășă inginer-șef...

DONA : Nu, nu, nu... Cine știe, poate iese ceva. Încredere și răbdare. Răbdare și încredere. Țasta-i canonul succesului. Nu-i așa, domnișoară Ileana ? Și cum vine inovația asta a dumitale, cu raze solare ? Explică-ne puțin.

DUMITRIȚA : Simplu... Captez soarele într-un sistem de lupe puternice, adun razele într-un focar, dar focar, înțelegeți ? Il aplic pe sîrma sablată și fac durură numai cu soarele și cu lupa.

DONA : ...Și cînd nu-i soare, ce faci ? (*Pauză.*)

DUMITRIȚA : Iertați, fleacul ăsta mi-a scăpat... Facem soare artificial !

DONA : Și nu crezi că ne costă mai scump ?

DUMITRIȚA : Aoleo ! Economii. Ei bine, tovarășă inginer-șef, dar eu...

DONA : Nu te scuza, am reținut elanul. (*Către Ileana : arătînd pe Dumitrița.*) Ea este mai tare în soluții.

ILEANA : Arhitectonice.

DONA : De unde știi ? Te pricepi la arhitectură ?

ILEANA : Sint tehnician arhitect... adică... aproape...

MEGAFONUL : Tovarășa inginer-șef Dona Liu este rugată să treacă pe la Sectorul 11. (*Se repetă.*)

DONA (*către Ileana*) : Ce ziceau Petreștii de situație ? Au ris ?

ILEANA : Mai rideau ei. Și mă întrebau cum e Petrescu pe care-l caut. Are cumva vreo stea în frunte, de alerg atîta după el ?

DONA : Are ?

ILEANA : Are. Că e soțul meu. Toți vor să-l cunoască. Patru dintre ei, chiar de aici. Electricianul, zidarul și șoferul de pe „Cărăbuș“ s-au oferit să meargă cu mine mîine, că-i simbătă, să-l căutăm și pe alte meleaguri. Am umblat pînă acum în patru regiuni.

DONA : Ce ți-a plăcut mai mult ? Ca arhitectură vorbesc.

ILEANA : Combinatul de aluminiu. O muncitoare de acolo a propus să se facă o echipă de motocicliști care să plece și să dea sfoară în țară că o femeie își caută bărbatul. Am scris și la ziar. Dar vă rețin.

DONA LIU : Nu, nu, povestește... mă interesează. (*O privește cu interes.*)

DUMITRIȚA : Știți ce-a făcut azi ? S-a urcat pe macaraua portabilă, unde era un Petrescu, și a lucrat cu el.

DONA : Am văzut-o.

ILEANA : Am pluit între cer și pământ cu Petrescu macarașul, flecăbind despre câte-n lună și-n stele, între timp luam grinzii de câte o tonă și le puncam pe palier, una după alta, la distanță de trei metri... Creștea hala... (*strănută*) văzînd cu ochii; am răcit puțin. Nu știu ce să mă fac cu atîția Petrești. Toți amabili, toți mi-au cerut adresa să-mi scrie și, în caz că nu-l găsesc pe tizul lor, să le dau de știre. Azi-dimineață a venit unul la mine, pe care nu-l chema Ion Petrescu, dar era gata să-și schimbe numele, fiindcă, zicea el, „ce nu face omul pentru un cămin!“.

DONA (*ride*) : Asta așa e.

DUMITRIȚA (*spontan*) : Și n-ai găsit vreunul dintre ei mai de doamne-ajută, de care să te poți îndrăgosti ?

ILEANA : Ba toți. Toți Petreștii sînt bărbați bine, dar eu am un Petrescu al meu... La Călărași, o săptămînă am lucrat cot la cot cu ei, că nu mai aveam bani de drum. Am și-o bătătură. Uitați-vă. Dați-mi ceva de lucru, tovarășă inginer-șef, două-trei zile, că sînt iar în pană.

DONA : Și cu Petreștii de la Club cum a fost ?

ILEANA : De unde știți ?

DONA : Pe șoferul meu îl cheamă Ion Petrescu. Este foarte informat, așa că știu tot.

ILEANA (*volubil*) : Acolo m-am întilnit cu Petreștii din schimbul de noapte. Asta era la Complexul materialelor de construcție din Bîrsești. S-a zvonit că o femeie își caută bărbatul și a venit buluc, o brigadă întreagă. Tovarășă de la club le-a spus că pe acel bărbat trebuie să-l cheme neapărat Ion Petrescu. La început au protestat că fac favoritisme; apoi, ca prin farmec, pe toți îi chema Ion Petrescu. Să-i fi văzut cum se strigau unul pe altul : Ioane ! Pină la urmă, Petreștii mi-au făcut o declarație în cor, ca să mă înveselească.

DONA : Și au reușit ?

ILEANA : Zău, tovarășă Dona, dați-mi ceva de lucru și vă povestesc toată ziua, dacă vreți, numai de-astea...

MEGAFONUL : Tovarășă inginer-șef Dona Liu este chemată de urgență la sectorul 11. Se face proba. (*Chemarea se repetă de câteva ori.*)

DONA (*pleacă în grabă; către Ileana*) : Așteaptă-mă ! (*Uorbește repede.*) Să știți

că la direcție ai primit o notă telefonică. Ți-o trimit prin șofer.

ILEANA : Eu ? (*Către Dumitrița.*) Ce zici, oare îmi dă ceva să lucrez ? Văd că e prietenoasă. E de vîrstă noastră, nu ? Și cum ride ! (*Ia aparatul din mîna Dumitriței și încearcă să sudeze. Dumitrița îi pune ochelarii de cobalt. Ileana se speie de izbucnirea flăcării. Intră Nellu.*)

NELLU : Permiteți-mi să mă prezint : Ion Petrescu. Zis Nellu, cu doi „1“. (*Îi întinde Ilenei un buchet de flori.*) Lucrez la serviciul financiar-contabil. (*Către Dumitrița, care-l privește prea insistent.*) Lasă-mă să vorbesc, tovarășă. (*Către Ileana.*) Mi s-a vorbit despre dumneata mult — ești o figură, ca să zic așa. Te-am văzut pe macara, ca Romeo și Julieta, cu Petrescu macarașul. Pe schelă, ca la zidul morții, agățată tot c-un Petrescu; la club, făcînd miting cu Petreștii. Te-am văzut la cantină, mîncînd c-o poftă de lup, tot cu Petreștii. Acum te văd cu aparatul de sudură. Petrescu unde-i ? Te-am urmărit pretutindeni, dar nicăieri, cu toate că am suferit și ochii mei și-au căutat privirea febril... nu m-ai observat, nici cît negru sub unghie, că sînt și eu un Petrescu.

ILEANA : Dar eu caut pe altcineva.

NELLU : Lasă-mă să vorbesc. Te-ai uitat după toți Petreștii posibili și imposibili, și pe mine, Ion Petrescu, dezmiertat Nellu...

DUMITRIȚA : ...Cu doi „1“.

NELLU : Lasă-mă să vorbesc ! (*Ilenei*)... nu m-ai băgat în seamă. Eu, care tot timpul ți-am fost umbră credincioasă, am fost omis de privirea dumitale. Eu, care, cum adorm, îmi aparî în vis, fiindcă am început să visez, da, visez, tovarășă, de cînd ești pe șantier, toată noaptea. Parcă mă strigi : „Nellu ! Vîno !... Ilona ta — pentru că eu așa am să-ți spun —, Ilona te așteaptă, te caută ; te-am căutat de-a lungul și de-a latul, în sfîrșit, te-am găsit. Oprește-te puțin din construcție, Nellule, și vîno la inima mea.“ Așa te-am visat. M-a impresionat și mi-am luat inima în dinți... (*O ia pe Ileana deoparte.*) Sînt în cîmpul muncii în linia întîii, de 12 ani de zile, iau bruto 1250, în afară de prime și altele. Am buletin de Ploiești, pentru că nu-s prost să-l schimb ; sînt informat că ți s-a comunicat că la ser-

viului financiar zace un suflet numit Petrescu, adică eu, și n-ai venit. De ce? Lasă-mă să vorbesc. Ai trecut prin fața barăcii noastre și n-ai intrat. De ce? Lasă-mă să vorbesc...

ILEANA : N-am spus nimic.

NELLU : A rîs pînă și Himeșoia de mine. Iartă-mă că ți-o spun, dar sînt indignat, nu pe dumneata, pe mine : un băiat bun n-are noroc. Cer iertare că-s indignat... glandele. (*După o pauză.*) Cer însă prilejul pentru o convorbire. Cînd puteți să-mi oferiți și mie o oră? Ceva între patru ochi, confidențial.

ILEANA : Nu văd ce-am mai putea vorbi! Am impresia că mi-ați spus tot.

NELLU : Dar despre viață, v-am vorbit ceva? Nu! Despre natură?! Așide-rea! Despre dragoste? Nici să nu mai vorbim. Apoi despre fotbal, handbal în șapte, balanțe, finanțe, bani. Totu-i foarte interesant.

ILEANA (*expediat*) : Nu mă pricep la fotbal, finanțe, bani.

NELLU : Ar fi o minune, femeie să nu se priceapă la bani. Am C.E.C. (*Scoate carnetul.*) Peste cinci ani, cumpărăm turism, dacă ne ajută Dumnezeu. Eu aș putea, fără falsă moderie, să fiu un soț model, n-am nici un viciu, în afară de burlicie, damblaua asta cu turismul și bazedovul, tocmai ce caută orice femeie, om liniștit, de baracă. Lucrez în linia I, Sectorul A, și mă cheamă Ion Petrescu. (*Cu trăire.*) Mîna! (*Pauză.*) În fond, de ce să mai stăm pe gînduri? Am făcut și sport, rugby — de acolo am rămas cu gîtul puțin strîmb. În clasa a șaptea primară am jucat fotbal la pitici, bec; pe urmă, pe la 22 de ani, rezervă la echipa Meteorul, șutam mingea din spatele porții — să vezi ce galerie aveam! Observați conformația! (*Se încordează.*) Nimeni din serviciul financiar-contabil n-are așa o conformație ca a mea. Poftim, piatră!

ILEANA : Sînt măritată, tovarășe contabil. De cîte ori să spun? Anunțați, vă rog, la stație : sînt măritată.

NELLU : Nu-i nimic. Te-ajut eu să scapi. Fugi la bunică-mea imediat. Îți dau azil la bunică-mea, la Tămădău, și, între timp, legea se pronunță : părăsire de domiciliu.

DUMITRIȚA (*către Ileana*) : Nu pierde ocazia.

NELLU (*recunoscător*) : Săru'mîna! Luna de miere o facem tot la Tămădău, regiunea București, la taică-meu. Tot Ion Petrescu-i spune. O să mîncăm numai miere și lăptișor de matcă, că are doi stupi. Ce meserie aveți?

ILEANA : Eu? Arhitect!

NELLU (*lovit în moalele capului*) : Cum, chiar arhitect-arhitect?

ILEANA : Chiar.

NELLU : Și luați dumneavoastră... (*modest*)... un simplu funcționar — fiindcă nu sînt contabil.

ILEANA : Nu iau.

NELLU : Nu luați?

ILEANA : Nu iau.

DUMITRIȚA : Dacă nu ia — nu ia.

Dragoste cu sila nu se poate.

NELLU : Mă rog, sînteți două!

DUMITRIȚA : Și-i măritată!

NELLU : Și eu sînt înșurat și nu mai fac mofturi. (*O ia pe Dumitrița mai departe.*) Nevastă-mea-i cam... în fine. Și vreau s-o las, o iert... Orice om tinde spre ceva mai bun, nu? De doi ani de zile o tot rog, o tot chem și nu vrea să se deplaseze, molia! Dar banii mi-i ia și mi-i toacă pe ness. (*Către Ileana.*) Nu vă supărați, tovarășă arhitectă, dați-mi florile înapoi, că le-am luat de pe masa contabilului-șef și, dacă află, mă arde la primă, și fiecare primă i-o bujie, nu vă supărați. Nu știu de ce, dar în viața mea, eu n-am întîlnit femeie generoasă. De pildă, chiar dumneata, tovarășă arhitectă; sînteți o persoană, ce să mai vorbim?— aveți inima să mă lăsați să-mi mînc zilele cu otrava? Luați-mă. Vă faceți o pomană cu mine, zău așa! Și ce dacă sînteți arhitectă; adică noi, constructorii, care am luptat, n-avem dreptul la o arhitectă? (*Intră Ion Petrescu-Gaz.*)

GAZ : Nu vă luați după tovarășul, că dumnealui e un Petrescu mai special. A împuiat capul tuturor de la administrativ, că dumneata ai venit pentru dumnealui. Și-a invitat la nuntă-n Tămădău tot personalul administrativ.

NELLU : Vezi că consumi benzină!

GAZ : De ce am lăsat motorul în rulantiu? Nu-i nimic, un strop acolo, nu calicește românul.

NELLU (*zîmbind*) : Las' că-mi pici tu în mîna, cu orele suplimentare.

GAZ (*tot zîmbind*): Fii rezonabil, bujie (*îi arată obrăzul*), că ne supărăm.

NELLU (*către femei*): Scuzați, vă rog. (*Către Ileana.*) Aștept răspunsul...

GAZ: Tovarășă Petrescu, noi nu ne-am cunoscut încă, dar am o rugăminte.

ILEANA: Cine ești dumneata?

GAZ: Ion Petrescu-Gaz.

ILEANA: Îmi pare bine, dar nu ești dumneata...

GAZ: Vai de păcatele mele, poftim buletinul, numai să nu vă uitați la poză, că-i la minut.

ILEANA: Nu ești dumneata cel pe care-l caut.

GAZ: Dar ce, zic eu că-s eu? Eu zic că-s Ion Petrescu, atîta doar, șofer pe Gaz. V-a trimis șefa hîrtia asta. (*Îi dă nota telefonică. După o pauză.*) Mi-a spus Ion Petrescu-Cărăbuș că plecați cu Petrescu-beton și Petrescu-armătură să-l căutați pe soțul dumneavoastră, Petrescu-dispărutul. Merg și eu cu „Gazul.“ Ordin de la șefă. Am zece locuri. Fiindcă nu se poate ca ruda noastră, tizul nostru, Ion Petrescu, să se poarte în felul ăsta și să fugă de o femeie ca Ileana Petrescu; nu acceptăm noi, Petreștii. Pofțiți în mașină!

ILEANA (*care, între timp, citind hîrtia — nota telefonică — de mai multe ori, a devenit nervoasă. Prin spatele Ilenei a intrat Dona; Ileana n-o observă; Ileana, către Gaz.*) Nu merg. Nu mai merg nicăieri. De două luni și jumătate, ruda dumneavoastră, tizul dumneavoastră putea să dea un semn de viață, dar n-a dat. (*Plecînd spre ieșire, către Dumitrița.*) Spune-i tovarășei Dona c-o rog să mă ierte, n-o mai aștept... trebuie să plec imediat acasă. (*Arată hîrtia.*) Am tren la patru. (*Pleacă.*)

DONA (*voce foarte clară*): Ileana! (*Se apropie de Ileana. Aceasta se oprește. Gaz, Dumitrița, Nellu fac cerc în jurul celor două. Dona, oarecum dur.*) Vreți să ne lăsați singure? (*Gaz și Dumitrița se depărtează; Nellu rămîne locului privind-o pe Ileana.*) Dumneata ce vrei? Du-te mai bine și calculează exact prima de pericolozitate la brigada 23, că, dacă mai primesc o reclamație din partea muncitorilor mei, te trag la răspundere. Dumneata mă urmărești ce spun, sau privești în vid? (*O ține pe Ileana de mîină.*)

NELLU: Mă gîndeam că nu-s eu șeful.

DONA: Dar însemni și dumneata ceva acolo. (*În timp ce se întoarce către Ileana.*) Te iert, că n-am văzut de mult un funcționar de la noi cu flori în mîină.

NELLU (*fericit, îi întinde Doinei florile. Dona îl privește; apoi, rîzînd*).

DONA: Nu, mulțumesc, sînt buruieni pe lingă ce am eu în jur. (*Arată spre oameni.*)

NELLU: Scuzați, vă rog, sărut mîinile, iertați. (*Iese.*)

DONA (*către Ileana*): Așa... Va să zică... Vîno mai aproape. Stai jos... (*Constată.*) Ai ochi deschiși, ca ai mei! (*Scurtă pauză.*) Ce s-a întîmplat?

ILEANA (*arătînd nota telefonică*): Dacă nu plec în două zile, îmi desface contractul de muncă. Eu am avut un concediu fără plată de cinci zile; au trecut paisprezece. Ion tot n-a dat nici un semn de viață; iarna bate la ușă; nu mai am bani de drum; mi-e frig, pe unde mă duc, am impresia că toți rîd... Spuneți-mi sincer, dumneavoastră considerați gestul meu exagerat?

DONA: Nu. Te înțeleg foarte bine.

ILEANA: Da... Dar cu o floare nu sperii frigul.

DONA (*își scoate haina de piele și o pune pe umerii Ilenei. Ileana refuză. Dona nu ține seama de refuz și o ocrotește ca pe o soră*): Și... va să zică... renunți?... Nu, nu, privește-mă! După mine, sînt două feluri de a trăi viața: să vegetezi ori să arzi. Cei „lasă-mă să te las“ aleg primul fel; cei curajoși și generoși, pe cel de-al doilea. Dumneata ce alegi?

ILEANA (*tace*).

DONA: ...Eu credeam că, în privința asta, dumneata nu mai stai la gînduri, dar, cine știe, poate am greșit. Am mai greșit eu de cîteva ori în privința oamenilor, dar nu mă învăț minte. Nu pot pricepe că greșesc crezînd. Spune dumneata, greșesc?

ILEANA (*tace*).

DONA: Dacă te-ar întreba cineva, ce vrei tu de la tine, ce-ai zice?

ILEANA (*ridică din umeri*).

DONA: Vîno mai aproape. Sînt mai mare cu 2—3 ani decît dumneata.

ILEANA: Nu arătați.

DONA (*zîmbește*): Hm!

ILEANA: Zău că nu arătați!

DONA (*ride, cochetînd pușin*): Se poate... Mă mișc mult — nu renunț la nimic

și nici n-am renunțat vreodată. (*O pri-vește.*)

ILEANA: Nici eu nu renunț...

DONA: Nu prea se vede.

ILEANA: Nu știu cum să spun...

DONA: Ce să mai spui. Du-te după

Ion, sfatul meu. Îți pun mașina la dispoziție. A greșit el c-a plecat, așa, pe nepusă masă, dar nu trebuie să greșești și dumneata. Unul din doi trebuie să fie mai înțelept, că altfel se des-tramă totul. Cel puțin așa spun cei cu experiență. Ce zici?...

ILEANA (*după o pauză, spunându-i ceva la ureche*): Vreau să fiu fericită...

DONA: Toți vrem... numai că nu prea știm să ne creăm fericirea; ea e aici... în noi; depinde de noi. Omul, de multe ori, e fericit și tot de multe ori mai puțin fericit, oricâtă dragoste și bună-stare ar avea. Dumneata știi ce în-seamnă să te simți părtaş? Cum să spun? — părtaş... Ileana, dacă mi s-ar da mii de lei de pomană, dacă aș fi ținută numai în fotoliu, dacă mi s-ar da Sinaia cu cazinou cu tot, și tot n-aș renunța la bucuria pe care o simt când iese din mâinile mele un lucru durabil (*foarte simplu*) — cîmpu-rile astea de beton și fier sînt ale mele. Pe verticala lor scrie și Dona Liu.

GAZ (*intră*): Tovarășă inginer-șef Dona, sinteți chemată la direcție. A venit comisia de ingineri și arhitecți de la Centru. (*Ileana își aprinde o țigară.*)

DONA: Bine. Ar trebui să-i las să mă aștepte, că și noi îi așteptăm de o lună de zile... Bine. (*Gaz iese. Către Ileana.*) De când fumezi?

ILEANA: De azi.

DONA: Să nu mai fumezi. Fumul tul-bură ochii și glasul, și nu trebuie. Sîntem femei și sîntem frumușele amîn-două, nu trebuie. Mie una, îmi face rău. (*O mîngîie.*) Nu fuma! (*Ileana lă-crimează.*) Tot ce ți-am spus a fost teribil de plicticos și cred că nu ți-aș fi spus dacă, pe undeva, nu te-aș simți aproape. Cine-i femeia care ți-a tele-fonat?

ILEANA: Cora, o prietenă de-a mea.

DONA: Și ce vrea?

ILEANA: Să mă întorc acasă. Că-mi pierd serviciul.

DONA (*se uită în jur; fluieră. Șoferul apare. Dona către Ileana*): Te rog, du-te cu șoferul acasă la mine, mînîn-

că, încălzește-te... o să-ți dea mama de toate... odihnește-te bine, că miine ple-căm... Plecăm amîndouă. (*Îl ia pe Gaz deoparte.*) Spune-i mamei s-o alinte pu-țin.

GAZ: Poftim?

DONA: Eu vorbesc limpede. S-o mîn-gîie, ai înțeles?

GAZ: Am înțeles. (*Către Ileana.*) Poftiți în mașină.

DONA (*către șofer*): Și pregătește „Gazul” pentru drum. Îl speli, îi pui o floare la parbriz, și două zile ești liber. (*Dona iese.*)

GAZ (*către Ileana*): Poftiți.

(*În partea opusă. Se aude mașina plecînd. Intră Nelli.*)

NELLI (*fugînd și strigînd după Ileana*): Cu mine cum rămîne?... Alo!

Cortina

T A B L O U L 6

Alt loc pe șantier. Miluță e urcat pe un stîlp și repară difuzorul care cîntă asurzitor o melodie de muzică ușoară. Lică și Nunuța, cu mîinile la urechi, se uită în sus la cel care repară. Ion, mai deoparte, discută cu Tuciu.

ION (*către Tuciu, tare, peste zgomot*):

Am o ocazie. Petrică pleacă cu T.V.-ul în rodaj, și are ruta pe-acolo!

TUCIU (*strigă către cel de pe stîlp*):

Miluță! Oprește drăcia, n-auzi? Că ne strici urechile. (*Către Ion.*) Ce-ai spus?

ION (*tare*): Plec acasă. Petrică face rodaj cu T.V.-ul. Mă duc să văd ce se întîmplă cu Ileana!

TUCIU (*ironic*): Păi, ziceai c-o să vină...

Că nu te lasă ea singur... Stratagema?!

ION: ...Se întîmplă ceva cu ea, da, da.

De-atîta timp să nu dea nici un semn, parcă nu-mi vine să cred. (*Megafonul cîntă mai tare. Către cel de pe stîlp.*)

Taci, mă! Și mai schimbați plăcile astea...

LICĂ: ...Că le-am învățat pe de rost. Cînt eu mai departe.

TUCIU: Puneți simfonii. (*Megafonul este oprit. Cîntecul este reluat de Lică.*)

Și dacă n-o poți convinge, ce faci?

ION: Ce fac?... Ei, și de ce pui răul în față?

(*Se aude claxonînd repetat, insistent; Ion îşi ia rîmas bun de la Tuci, apoi de la Lică.*)

LICĂ : Unde pleci ?

ION : Acasă.

LICĂ : Cum — cum ? Acasă ?... (*Claxon. Ion iese în grabă.*) Stai, Ioane, să ne explici. (*Ion se întoarce; se aude la megafon, brusc, asurzitor, muzică uşoară. Lică, tare.*) Miluţă, ia coboară tu de acolo, că prea mă calci pe nervi, gata. (*Îl ţine pe Ion de mînă.*)

MILUŢĂ : Poftim ?

LICĂ : Mă, dacă nu încetezi, scutur stîlpul. Dă-te jos... Nu vrei ? (*Se duce la stîlp.*)

MILUŢĂ : Stai, tovarăşe, că acum e gata, aplic surdina.

NUNUŢA : Fă-l mai piano.

LICĂ (*tare*) : Adică să tacă ! (*Megafonul tace.*)

ION (*îi întinde aparatul cu care lucra*) : Ia-l ! Ia şi lucrează cu aparatul meu. Nu te mai uita aşa lung la el, că-l deochi.

LICĂ (*repede*) : Ce-ai zis ? Mai zi o dată, mă rog, că nu pricep.

ION : Fii băiat deştept !

LICĂ : De deştept, sînt deştept — dar tehnica mă omoară. Şuşnea zice că aparatul ăsta nu-i pentru alde mine, că n-am „nivel“ ! Aiurea !

(*Claxon repetat, se aפשă pe accelerator.*)

ION (*ieşind în mare grabă*) : Nici un aiurea ! Învaţă !

(*Se aude plecînd maşina. Lică ia aparatul şi începe să lucreze.*)

NUNUŢA (*către Lică*) : Ai grijă, că automatul nu-i ciomag. Ţine-l ca lumea.

LICĂ : Ia dă-mi tu bună pace, că eu n-am vorbă cu tine.

NUNUŢA : Atunci, lasă aparatul. (*Pauză.*) N-auzi, domnule ? N-ai cultură.

LICĂ : Ba este !

NUNUŢA : Cîte clase ai, domnule, că faci dezacorduri ? !

LICĂ : Am eu cite am, dar pentru aista (*bate în aparat*) o iau de la alfabeti. Şi nu-mi spune mie domn, ca la covrigari, că eu am nume. Mă cheamă Lică Cremene, tovarăşul. Atît. Fără... dezacorduri.

MEGAFONUL (*ex-abrupto*) : În ziarul de azi a apărut la rubrica „Muncă, dragoste, idealuri“, scrisoarea intitulată „O

femeie îşi caută bărbatul“. Dăm citire textului scrisorii : „Mă numesc Ileana Petrescu. Acum două luni am avut o discuţie aprinsă despre idealuri cu soţul meu, în urma căreia ne-am despărţit. A plecat...“ (*Megafonul se întrerupe.*)

TUCIU (*energic*) : Ce-ai făcut, Miluţă ?

MILUŢĂ : Poftim ?

TUCIU : Dă-i drumul, n-auzi ? Repede ! Fă-l să meargă !

LICĂ (*ţipă*) : Urgent ! !

MILUŢĂ : Mi-ai spus să tacă.

TUCIU : Ba să meargă !

MILUŢĂ : Dar ţipă !

TUCIU : Să ţipe, să urle, dar să meargă !

LICĂ : Nu sta de lemn, Tănase ! Miluţă, dă-i drumul !

MILUŢĂ : N-am liţă.

TUCIU : Fără liţă, drăguţă, că pină acum a răcnit fără nici o liţă.

LICĂ : Uită-te la el, stă şi se scarpină în cap.

TUCIU : Fă-l, mă !

MILUŢĂ : Fă-l dumneata fără liţă, că m-ai ametit de cînd mă sîcîiţi. Ba opreşte-l, ba dă-i drumul, ba mai încet ; mă doare capul şi pe mine, că doar om sînt. S-a rupt siguranţa, şi gata, mă dau jos...

LICĂ : Stai acolo, că dacă cobori te ating. Mă interesează ce spune Ileana.

MILUŢĂ : Care Ileana ?

LICĂ : Ileana din difuzor.

MEGAFONUL : „...şi cînd ai plecat cu cei trei prieteni ai tăi, cu toate că mi-era greu, am răsuflat uşurată...“ (*Megafonul se întrerupe.*)

TUCIU : De ce pui mîna, Miluţă, dacă nu te pricepi ? De ce ?

MILUŢĂ : Păi nu i-am făcut nimic. El a început singur. M-am şi speriat.

LICĂ : Cine ţi-a pus sculele în mînă ? Că prea eşti nătăfleată !

MILUŢĂ : Mai încet, că am şi eu orgoliul meu, atîta îţi spun.

LICĂ : Poftim ! Iar se scarpină în cap liliputanul ăsta.

MILUŢĂ : Am o idee.

LICĂ : Ce idee ?

MILUŢĂ : Îi dau un pumn. (*Îi dă : megafonul cîntă asurzitor o melodie.*)

TUCIU (*cu năduf*) : Ia-i scara, Lică, şi lasă-l agăţat de difuzor, minca-l-ar ciorile, că mi-a stricat toată ziua. Să te duci să-mi aduci articolul.

LICĂ : Haiti ! Pas alergător.

NUNUȚA : Lăsați-l în pace, ce-aveți cu el ?

LICĂ : Ni-i simpatic !

NUNUȚA : Dă-te jos fără frică, Miluță.
(*Către Tuciu și Lică.*) Face și el ce poate.

MILUȚĂ (*s-a dat jos. Megafonul înce-tează. Miluță se apropie de Tuciu, timid*): Am uitat să vă spun că, acum o oră, îl căuta, la baracă, pe nea Petrescu, o femeie. Eu am crezut că-i escavatoristul și am trimis-o la dînsul. Tot Petrescu îl cheamă.

TUCIU : Cum era femeia ?

MILUȚĂ : Nu știu.

TUCIU : Blondă, brună, înaltă, slabă, cum ?

MILUȚĂ : N-am văzut-o.

LICĂ : Cum n-ai văzut-o, Miluță, dacă zici că ai vorbit cu ea ?

MILUȚĂ : Am vorbit, dar nu m-am uitat la dînsa.

LICĂ : Ia să te uiți la femei, că cu mine ți se împlinește. Prea multe lipsuri ai. Șterge-o ! Piei !! (*Îl expediază fluierînd scurt. Miluță iese protestînd.*)

(*Intră Miron.*)

MIRON (*pe nerăsuflăte*): A venit Ileana, e la club. Unde-i Ion ? (*Nervos.*) Unde-i Ion, dom'le ? Vreți să vă întreb de-o sută de ori ?

TUCIU : A plecat.

MIRON : Aud ? !

TUCIU : Acasă.

LICĂ : Ete, acum, a plecat cu Petrică. Face rodaj cu T.V.-ul (*Intră Miluță, agîtîndu-se.*)

MILUȚĂ : Nene Tuciule, ia-ți oamenii și prezintă-te la inginerul Șuşnea. Pas a-lergător.

LICĂ : Pe mine nu m-ai văzut — auzi ?

TUCIU : Spune-i că venim îndată.

MILUȚĂ : Acum, nea Tuciule. Stau basculantele.

TUCIU : Avem treabă... Un bob zăbavă, și venim.

MILUȚĂ : Nu sînt oameni, înțelegeți !

LICĂ : Ia du-te tu înainte și taci mîlc. Nu ne-ai văzut. Auzi ! ?

MILUȚĂ : Ba v-am văzut !

LICĂ : Mă, tu vrei chelfăneală ? !

MILUȚĂ : Șeful a spus să v-aduc acum. Acum v-aduc ! (*Rugîndu-se.*) Pentru zece minute doar. Asta-i situația. Nu plec fără voi. Mi-a spus să nu plec, și nu plec.

LICĂ : Ce ziceți de el ? ! (*Mustrîndu-l.*)

Cum de te mai rabdă pămîntul, măi Miluță ? Ce vrei tu de la sufletul nostru, ai ? Ne-ai spart timpanele, nu ți-am zis nimic. Ai făcut ce-ai făcut și-ai mintuit difuzorul cu inovațiile tale, tocmai cînd voiam să-l ascultăm; și-te-am iertat, nu ți-am luat scara. Acu, trebuie să ne ducem la club și tu te proțăpești în fața noastră ? (*Ridică tonul.*)

Ai ? (*Gata să-l lovească.*) Ia-o din loc !

MILUȚĂ : Unde vă duceți ? La club ? !

LICĂ : O problemă de-a noastră... sufletească. Înțelegeți ? (*Miluță stă nedumerit ; Lică, celorlalți.*) Sufletul, că nu înțelege ! (*Către Miluță.*) Tu, în loc să te ferești din calea noastră, te bagi în gura lupului. (*Scurtă pauză.*) Taci, hm ?

MIRON : Miluță, mergem. Pentru zece minute mergem. Dar am o rugăminte la tine. (*Rar.*) Adu-ne niște flori.

MILUȚĂ : Ce s-aduc ?

MIRON : Flori, dragă : trandafiri, zambile, panseluțe, ce vrei tu, numai să semene a flori.

MILUȚĂ (*căzut din cer*): De unde s-aduc flori ?

MIRON : De unde știi, numai adă !

MILUȚĂ : Păi, asta-i, că nu știu.

LICĂ : Ia și tu dintr-o grădină, de unde-va.

MILUȚĂ (*contrariat*): Să fur ? !

MIRON : Nu ți-e rușine ? Eu ți-am spus să iei.

MILUȚĂ : Nu mă duc.

MIRON : Ia motocicleta mea și du-te. Na-ți cheia de contact.

MILUȚĂ (*ia cheia, uită de toate*): Ei, așa fur !

LICĂ : Vezi ce flori iei, să nu vii cu dumitrițe, sau crîsmărese, că le furi degeaba.

MILUȚĂ : Las' că am și eu atîta caps-aleg niște flori.

MIRON : Nu pleci ?

MILUȚĂ : Întîi să plecați voi la inginerul Șuşnea.

TUCIU : Just. Hai, Miroane, Lică !

(*Miluță iese.*)

MIRON (*către Tuciu*): Tuciule, fugi cu motocicleta după Ion și adă-l imediat înapoi.

TUCIU : N-am cum. A plecat cu Petrică. Ți-a zboară, mîncînd pămîntul.

MIRON : Las' că nici cu tine nu mi-e rușine. Îl prinzi la postul de control.

Hai că dau telefon plutonierului, să-l oprească.

(*lese Miron, după el Tuciu.*)

LICĂ (*cîteva clipe lucrează cu aparatul. Către Nunuța*): Nu mai ține supărarea.

Vreau să-ți spun cîteva vorbe.

NUNUȚA : Spune.

LICĂ : Mi-am luat gabardină să-mi fac haine... O facem...?

NUNUȚA : Ce să facem ?

LICĂ : Știi tu. Acum avem și nănaș, că a venit Ileana. Cum ne-a fost vorba. La baracă o facem. Atîrnăm niște lanțuri de hirtie creponată, aduc eu doi brazi, betelă, confeti, și gata pavoazarea. (*Pauză. Lică urmărește ceva în afara scenei, iese puțin și vine cu o frunză.*) Ia-o ! A trecut și toamna... Vezi ce roșie îi... ? Țin la tine și, dacă vrei să mă exprim și mai altfel, pot să-ți spun că... ce mai la deal, la vale... (*Tandrețe ; pauză.*) Eu nu te-am întrebat niciodată, Nunuța. Cum crezi tu c-o să arate... primul... O să semene cu mine ?

NUNUȚA : Vezi cum te obrăznicești, Lică ?

LICĂ : Eu aș vrea să fie, așa, un zurbagiu ca mine... Gata, tac !

(*Intră Armatorul și Sfiosul.*)

ARMATORUL : Tu, da, dar eu prin ce atrag atenția ? Împrumută-mi cravata... să am și eu ceva ca lumea pe mine.

SFIOSUL : Și eu cum să intru ?

ARMATORUL : Uite așa. (*Îi desface cravata și răsfrînge gulerul cămășii peste haină. Armatorul își pune cravata.*) Ce zici, sînt mai luminos ? Ține-mi oglinda să mă uit...

SFIOSUL : Fețuiește-ți sprîncenele, Ionică... Stau zburlite.

ARMATORUL : De emoție. (*Se uită în oglindă.*) O fi frumoasă, Ileana ? Nici n-o să trebuiască să-și schimbe numele. Eu, Petrescu, ea Petrescu. (*Intră Petrescu-crampon.*)

CRAMPON (*către Sfiosul*): Privește în zare, Ionele, și fii cîteva clipe inspirat. (*Arată cum.*) Așa să stai de vorbă cu Ileana, ia încearcă. (*Sfiosul face pe inspiratul.*) Bravo ! Să te gîndești la anul 2 000, ca să arăți fericit.

SFIOSUL : Atunci o să fiu oale și ulcele, asta-i fericire ?

CRAMPON : De ce nu te zbați ?

SFIOSUL : De ce să mă zbat ?

CRAMPON : Ca să se vorbească de tine. Ai păr alb pe la urechi, și nu s-a auzit nimic de existența ta.

SFIOSUL : Păi eu cînd fac ceva nu răcnesc.

CRAMPON : Ba răcnește ! Să se audă de tine. Asta impresionează femeile.

SFIOSUL : Păi, se vorbește. Eu sînt Petrescu, poate nu mă cunoști. Petrescu de la Huși.

CRAMPON (*privind departe*): Ea e, o vedeți?... În sectorul II. Cea cu haină albastră.

SFIOSUL : Ziceai că ne așteaptă la club.

CRAMPON : O fi ieșit și dînsa pe teren. Haideți, că ne caută.

LICĂ : Hei, alo, alo ! Înapoi !!

CRAMPON : Poftim ?

LICĂ (*autoritar*): Înapoi !! (*Trece înaintea lor.*) Eu vorbesc cu ea.

ARMATORUL (*prinzîndu-l de braț*): Te cheamă Ion Petrescu, cumva ?

LICĂ : Am cu alte probleme de discutat, nu-mi arde de însurătoare.

CRAMPON : Atunci, vezi-ți de lucru. Hai, băieți !

LICĂ : Treaba asta nu se face, așa, la înghesuia!ă.

CRAMPON : Pe tine, pisoiole, nici la înghesuia!ă nu te ia nimeni. Te-ai uitat vreodată în oglindă la fisonomie ? Na, uită-te ! Așa, de curiozitate. (*Îi pune o oglindă în față. Cei trei Petrești pleacă.*)

LICĂ (*somează*): Stai ! Dacă v-ați aprins, vă sting eu pe toți îndata mare. Tot n-am făcut eu sport cam de mult. Stați jos colea. Că vă lămuresc eu pe loc.

(*Intră Ileana, însoțită de Miron și încă trei Petrești.*)

LICĂ (*ii iese înainte*): Săru' mîna... și bine-ai venit !

ILEANA (*surprînsă plăcut*): Lică...

LICĂ : El îi ! (*Ileana, bucurată de vedere, îl sărută. Lică mai dă o dată mîna cu Ileana și de data asta îi sărută mîna.*)

ILEANA (*către Lică*): Unde e Ion ?

PETREȘTII : Aici, prezent !...

LICĂ : Ssst ! (*Miron îi face semne lui Lică să tacă, Lică nu observă.*) A plecat Ion.

ILEANA : Unde a plecat ? (*Miron îi face semne lui Lică.*)

LICĂ (*nu observă*): Nu știa că vii ! Dorul l-a răpus. N-a mai avut răbdare și a plecat.

MIRON (*vrînd s-o dreagă*): În sectorul 19 a plecat, la capătul celălalt.

LICĂ (*spontan; gafă*): Nu, a plecat acasă! A avut o ocazie și... s-a dus.
ILEANA: Unde?
LICĂ (*ridicînd din umeri*): Acasă.
ILEANA: Acasă?!
LICĂ: A mai fost el o dată acasă, acum o lună, dar n-a intrat.
ILEANA: E-adevărat, a plecat acasă?
LICĂ: Din dragoste a făcut-o, că te iubeste.
ILEANA (*scurtă pauză*): M-a iubit mai mult atunci cînd a dispărut, cînd m-a lăsat singură. (*Abia își stăpînește plin-sul.*)
LICĂ (*neștiind ce să facă, i-o prezintă pe Nunuța*): Nunuța!

(*Ileana dă mîna cu Nunuța; Petreștii se înghesuie și dau și ei mîna cu Ileana.*)

CRAMPON: Noi vă așteptăm la club...
ILEANA: Poftim?
SFIOSUL: Să vă așteptăm la club?
ILEANA: Da! (*Trece într-o parte și stă de vorbă cu Miron, Nunuța și Lică.*)
SFIOSUL: Numai la mine se uita.
CRAMPON: La tine?! Păi tu nu te vezi că ești făcut la rezezeală, în pauza de prînz, între două schimburi?
SFIOSUL: Eu, alături de tine, sînt ca un porumbel lingă o bufniță.

CRAMPON: Ei, ce zici de el?
ARMATORUL: E modest.
SFIOSUL: Uite așa cum mă vedeți, n-a fugit de mine, pînă acum, nici o femeie. Ba, cică am farmec. Și asta e mai ceva decît fațada... Fiindcă nu se scofilcește...

LICĂ (*apropiindu-se de ei*): Ileana spune că n-aveți ce căuta la club dacă nu sînteți oameni deosebiți... Eu i-am spus că nu sînteți, dar a zis că să vă întreb. Sînteți?

CRAMPON: Noi?
LICĂ: Dar cine, eu? (*Apropiindu-se.*)
Și dacă aveți visuri.

CRAMPON: Ce fel de visuri?
LICĂ: Adică, dacă vă trece prin minte să faceți și voi ceva mai acătării pe lumea asta. Adică, nu numai umbră pămîntului... Mă, dar tari mai sînteți de cap. Ai tu vreo țintă, măi Sfiosule?
SFIOSUL: Am... Am și eu, cum are toți.
CRAMPON (*către Lică*): Frățioare, fă-mi rost de un vis, fac cinste.

LICĂ: Cam ce-ai vrea tu să ai?
CRAMPON: Totul.

LICĂ: Ce totul?
CRAMPON: Totul, frățioare! Bani, femei, mașină, Coasta de Azur, picioare ca ale lui Di Stefano, pe Brigitte Bardot...
LICĂ: Lasă-te păgubaș.
CRAMPON: De ce?
LICĂ: Un vis mai concret n-ai?
CRAMPON: N-am! Dar nu-i nimic, mă, duc la noroc.

SFIOSUL: Eu vreau să ajung dispecer și e deajuns?

ARMATORUL: Dar nu ești?
SFIOSUL: Da, dar eu vreau să ajung unul bun.

ARMATORUL: Și după aceea?
SFIOSUL: Și, după aceea, să ajung și mai bun!

CRAMPON: Și mereu așa?
SFIOSUL: Da.

CRAMPON: Mergi și tu la noroc.
ARMATORUL: Tovarăși, am și eu un vis, dar cred că nu e cazul să vi-l spun. Mai bine mă las păgubaș. Dar e vis.

CRAMPON: Care?
ARMATORUL: Să mi se îndesească părul pe creștet. (*Își scoate basca.*)

CRAMPON: Ăsta, da, e vis. (*Miron se apropie.*)

MIRON: Fraților, iertați-mă că mă amestec, dar săraci mai sînteți cu duhul! Vă spargeți capul de un sferd de oră și nu găsiți nimic mai de doamne-ajută... Măi. Petreștilor, vreți voi ca noi, românii, să ajungem oameni vestiți, meseriași de talie mondială?

LICĂ: Așa de să bubuie.
PETREȘTII: Vrem, nene.

MIRON: Atunci de ce nu vă dați seama că sînteți niște visători mari, măi Petreștilor. Uite aici, avem toate visurile (*arată palmele*), ca pe fulgere le ținem. Dinspre partea asta, puteți fi cu inima ușoară; dar, degeaba, că Ileana caută un alt Petrescu...

(*Se aude în depărtare o mașină care vine cu viteză amețitoare. Mașina se oprește brusc. Ileana nu mai este în scenă. Intră Ion, vijelios.*)

ION: Unde e Ileana?
CRAMPON (*arată într-o parte*): Aici în gheretă! (*Ion dă să intre, Petreștii fac zid.*)
ION (*explicînd*): E soția mea.

CRAMPON : Vezi-ți, tovarășe, de treabă, nu se știe.

ION : Cum nu se știe ?

CRAMPON : O să vezi tu când ți-o veni rîndul. Dacă ești un visător mai mare decît noi, te-o alege ; dacă nu, fii sănătos și iubit.

ION (*nervos*) : E soția mea.

ARMATORUL (*nervos*) : Ai răbdare, o-mule, urma alege.

(Ion vrea să treacă. Petreștii îl trag de haină înapoi. El lasă haina și pleacă mai departe. Petreștii, agili, îl prind și-l imobilizează. Dintr-o zmucitură îi înlătură. Petreștii se reped din nou. Încăierare. Pe acest joc intră Ileana. Petreștii se potolesc brusc și se așază în șir. Ion rămîne pironit locului.)

PETREȘTII (*către Ion*) : Treci la coadă...

(Ion, zîmbind, cu ochii la Ileana, se așază după cei șase Petrești.)

UN PETRESCU : Să aleagă dînsa.

ALT PETRESCU : Tovarășă... Pe care-l alegi ?...

SFIOSUL : ...că noi aștia șase avem visuri...

CRAMPON (*imediat*) : Dacă vreți, vi le spunem.

ILEANA (*privindu-l pe Ion*) : Nu e nevoie.

UN PETRESCU : Dînsul acum a venit...

Stai, dom'le, la rînd, ești al 7-lea.

ILEANA (*scurtă pauză*) : Iubesc pe al 7-lea. *(Se apropie de Ion, vin unul spre altul. Ion și Ileana, față în față.)*

ILEANA : ...Am venit.

ION : Ți-am spus eu...

ILEANA : De ce ai fugit de aici ?

ION : Îmi pierdusem puțin răbdarea.

ILEANA : Ziceai că mă aștepti oricît.

ION : Ei... slăbiciuni.

ILEANA : Cu slăbiciuni îmi placi mai mult. *(Își lasă capul pe pieptul lui.)*

ION : Am cîte vrei.

ILEANA : Te lauzi. N-ai tu atîta farmec. Arată-mi Pelișorul.

ION (*gest*) : Acolo...

ILEANA : Școala unde-i ?

ION : Aproape... Să te înscriu ?

ILEANA : Vezi cum strici ambianța. Ioane ? În seara asta vreau să dansăm și să bem.

ION : Sintem gînd la gînd.

ILEANA : Unde dansăm ?

ION : Avem un ring de dans.

ILEANA : Ce orchestră ?

ION (*către Petrești*) : Cine cîntă în seara asta ?

SFIOSUL : Nea Paul la acordeon și Miron la baterie.

ION : Elita. *(Scoate din buzunar un pachetel și-l dă Ilenei.)*

ILEANA : Ce e aici ?

ION : Mi-ai spus să iau o sută de grame de cafea braziliană. Am luat.

(Se privesc, rîd. Intră Miluță, plouat.)

MILUȚĂ : N-am găsit flori.

C O R T I N A

Ilustrația : VAL MUNTEANU